Prijs 11 Cts.

VRAAGT DIT BLAD AAN DE KIOSKEN!

Zaterdag 10 Januari 1942
5e jaargang Nr. 127

DE MISTHOORN

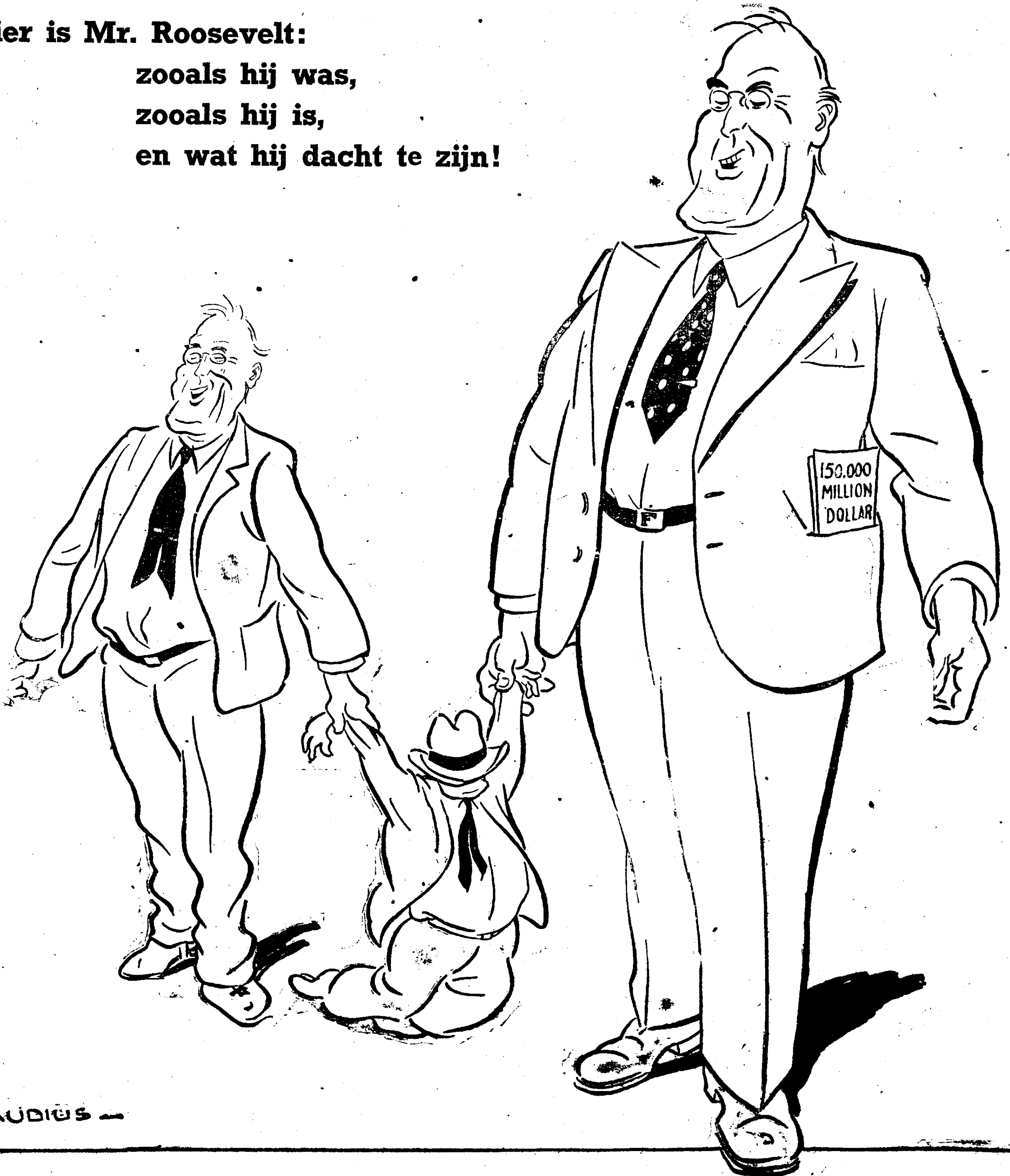
SOCIAAL-POLITIEK WEEKBLAD

Nadruk toegestaan, mits met volledige bronvermelding

UITGAVE STICHTING DE MISTHOORN
Hoofdredacteur J. NIJSSE
Redacteuren: Dr. P. MOLENBROEK en ERNST C. H. LOCHT
Redactie en Administratie PRINSENGRACHT 346, AMSTERDAM-C — Postbus 367 — Telefoon 38895

Abonnementsprijs voor Nederland *f* 1.25 p. kw.; *f* 4.75 p. jaar. Buitenland *f* 6.— per jaar; alles franco per post. Losse nummers 11 cents. — Advertentietarieven op aanvraag. Postgiro 322600 ten name van Stichting De Misthoorn.

Hier is Mr. Roosevelt:
zooals hij was,
zooals hij is,
en wat hij dacht te zijn!

TWEE WERELDEN

HET is al zoo dikwijls gezegd in dezen gigantischen oorlog: twee werelden botsen, twee volkomen aan elkaar vreemde, tegenstrijdige, vijandige werelden.

De eene wereld, die verdwijnen gaat — verdwijnen moet, omdat in de worstelende dynamiek van het groote scheppende gebeuren voosheid wijkt voor kracht — sterft. Langzaam, maar onafwendbaar zeker sterft zij haar natuurlijken dood, zooals een oud en afgeleefd schepsel sterft, welks krachten zijn uitgeput en welks geest is verdoofd. Er ligt dan ook niets wreeds in dezen gang van zaken: wreed is slechts datgene wat gewelddadig tegen de natuurlijke en door een macht van hoogere orde bepaalde scheppingsontwikkeling ingaat. Het sterven van een oude wereld en het geboren worden van een nieuwe zijn processen, die in de natuur zelf haar erkenning en rechtvaardiging vinden. Zij, die gelooven in de eeuwige overwinning van het jonge leven op den naderenden dood, kunnen niet treuren om dezen loop der dingen; zij kunnen dat te minder, omdat zij, staande tusschen de oude, stervende wereld en haar krachtige, jonge opvolgster, de schrille tegenstellingen tusschen deze twee zoo duidelijk overzien.

In een tijd van wende zijn we geneigd het gaande en het komende met elkaar te vergelijken. En wanneer wij terugzien op het verleden, op de wereld waarvan wij scheiden zonder tranen, omdat wij tegelijk het nieuwe leven begroeten, dan vragen wij ons af: Wat heeft zij ons eigenlijk gebracht, deze oude wereld?

En dan zien wij, als een niet te stuiten stroom van aanklachten, al de groote en kleine dingen voor ons, die de oude wereld kenmerkten, en die tenslotte den opstand der millioenen veroorzaakten, de revolutie....

Wij zien de verwatering, verloochening en verkwanseling van idealen omwille van het geld, het goud en de macht. Wij zien de verwording der zeden, de bespotting der oude deugden, de ondermijning van het gezag, de omverwerping der gezagshiërarchie, de verstoring der orde, de verslapping der tucht. Wij zien de vereering van het schijn-heilige, het ziel- en geestlooze, het materialistische. Wij zien de miskenning van hoogste levenswaarden voor volk en ras: voor ons van arbeid, oprecht geloof en besef van het eeuwige bloed- en bodemgebonden leven.

Wij zien ook die andere dingen, allen ziektebeelden van een stervend lichaam: de lange rijen werkloozen en de armoede der steuntrekkers, de uitbuiting van het arbeidende volk door joodsch-plutokratische kongsi's, de bedriegelijke parlementaire praktijken van „volksvertegenwoordigers", de misleiding der zoekende massa's door joodsch-geknechte pers-, radio- en onderwijsinstellingen, de sabotage der weerbaarheidsgedachte, de politiek van margarine en vernietigde groenten, koffie en sinaasappelen.

Wij hooren namen als Oss, „Zeven Provinciën", Trein 8.28, zaak Riess, Barmat, Stavisky, Holzmann, Mannheimer, Krésin, Beerta en Finsterwolde, Hoorn en Calais, Grynszpan, Oxfordbeweging, moreele herbewapening en ten slotte Chamberlain, Litwinoff, Blum, Churchill, Roosevelt, Van Kleffens, Gerbrandy.... en hoe bont de mengeling van namen en begrippen ook is, of hoe verschillend onze reactie mag zijn bij het lezen van elk hunner, toch weten wij één ding: dat zij allen onverbrekelijk verbonden zijn met de oude wereld, die naar geest en lichaam sterven gaat, omdat zij de innerlijke en uiterlijke kracht mist de grootheid van een nieuw tijdperk te doorleven.

Als een beeld van de oude wereld brengen wij bijgaande foto van een inspectie der „Koninklijke Nederlandsche Brigade", zooals die vorigen herfst door Koningin Wilhelmina „ergens in Engeland" werd gehouden. De pompeuze welgedaanheid der voortvluchtige Majesteit, de jammerlijke mistroostigheid van den land- en volksverraderlijken Biesterfeld en de marskramerachtige bombasterie van den commandant, mitsgaders de stuntelige krampachtigheid van een goeddeels kromneuzige en platvoetige dan wel benedenmaatsche „koninklijke brigade" symboliseeren de eindelooze wanhoop van dit spel der krachteloozen. „Zij die sterven gaan, groeten u," zeggen de uitgespeelden en de fierheid van een enkel woord is niet meer in staat het besef der tragische realiteit te maskeeren. **De oude wereld sterft....**

De foto op blz. 2 is uit het in Londen verschijnende weekblad „Vrij Nederland" van 6 September 1941. Zij is genomen bij de inspectie van het in „Koninklijke Brigade „Prinses Irene"" omgedoopte „Nederlandsche legioen" in Engeland, door de gevluchte koningin t.g.v. haar verjaardag. Een begeleidend artikel vermeldt de rede, die zij bij die gelegenheid hield en waarin zij o.a. spreekt over de groote opofferingen, die de mannen van het legioen zich moeten getroosten. Nochtans wordt in hetzelfde bestek medegedeeld, dat Hare Majesteit niet minder dan „drie koninklijke auto's" noodig had om zich naar de plechtigheid te begeven. — Men lette op de typisch-democratische wanordelijke opstelling van de brigade en op de jodenneuzen in het midden van het eerste en tweede gelid rechts. Stel daartegenover de mannen van de rechterfoto, die genomen werd bij de beëediging van het Vrijwilligerslegioen Nederland op het Binnenhof te Den Haag, en die allen raszuivere, fiere Germanen zijn. Schriller tegenstelling is wel moeilijk denkbaar.

En terwijl het oude sterft, bloeit het nieuwe open. Verblind door haat zijn vele volksgenooten niet in staat ook maar iets van de grootschheid en schoonheid van een werkelijk nieuwen tijd te zien. Vastgeroest in het negativisme van vele decennia, zijn zij onmachtig de groote geestelijke gaven van het nationaal-socialisme te onderkennen of te doorgronden. Doch naarmate de tijd vordert, zullen zij inzien, dat het germaansche genie Adolf Hitler niet slechts zijn eigen duitsche volk uit de ellende van demokratische pauperiseering, joodsche verpesting en plutokratische knechting in een sterk en eensgezind groot-duitsch rijk tot nieuwe plichten en nieuwe vreugden heeft geroepen, doch tevens de verkondiger is geweest van een leer, die van wereldomvattende beteekenis zal blijken te zijn. Want het leger der politieke soldaten, dat door een nieuw geloof wordt gedragen, is steeds groeiende — in alle deelen der wereld. En de verbijsterde horden der humanisten-predikers en demokratenleugenaars zijn slinkende. Dat is de tegenstelling der twee werelden: de nieuwe gemeenschap, jong, krachtig, fier en zelfbewust, teruggekeerd tot eigen aard en eigen zijn, bezield met een nieuw, heilig, eigen geloof, *strijdend voor de overwinning* — en de oude wereld: versleten, zonder idealen, maar vol illusies, zonder geloof maar vol haat, zonder karakter en zelfrespekt en innerlijke kracht, maar gebroken in zichzelf en slaaf van vreemde overheersching, *kwijnend naar den totalen ondergang*. En in alles wat uit de nieuwe wereld groeit en wat de oude nog bij machte is voort te brengen, spreekt diezelfde felle tegenstelling. Wie de foto's op deze bladzijden met een nuchteren blik beschouwt, zal zelf dat kontrast aanvoelen en hij zal eens te meer beseffen, hoeveel grooter het kunnen moet zijn van hen, die gedreven worden door den heiligen gloed van het ideaal, die als vrije mannen van hetzelfde bloed optrekken vóór dat ideaal en die strijden met eer, moed en trouw als de grootste mannelijke deugden in hun hart.

Het beeld, dat wij hier voorgezet krijgen van het losgeslagen brokje Nederland-over-de-Noordzee, dat moedeloos en uitzichtloos moet strijden vóór de angelsaksische en joodsche belangen, waarin het is *vastgekneld*, zonder de mogelijkheid een eigen, vrijen weg te vinden naar een nieuwe wereld, dat beeld vervult ons met afkeer. Doch wanneer wij daartegenover de fiere zonen van ons bloed zien, vrijwillig aangetreden om Hitlers grooten strijd tegen de vijanden van alle werkelijke beschaving en kultuur mee te strijden en daarmee tegelijk de vrijheid bevechtend voor het eigen volk, dan worden wij vervuld van trots en vertrouwen en dan weten wij, dat er in dezen grooten strijd der twee werelden maar één overwinning kan zijn: de overwinning van den Führer en al zijn vrije volgelingen!

Het is op deze plaats al vaker gezegd en ook de Rijkscommissaris heeft zijn nieuwjaarsboodschap voor het nederlandsche volk eraan gewijd: in onzen strijd, zoowel politiek als militair, richten wij ons steeds naar den Führer. „Hem is alles gegeven". Hij is de bezielende Leider van het groote gebeuren dezer dagen, het middelpunt van **d e n i e u w e w e r e l d**.

Het komende jaar zal - wellicht spoedig - nieuwe offers en zwaarderen strijd van ons vergen. Het geheele kontinent zal zich verheffen tot een geweldige krachtsontplooiïng, zooals de wereldgeschiedenis niet kende. Maar dan zal ook de nieuwe wereld, bevrijd van haar oude vijanden, de machten der duisternis, stralend en zegevierend verrijzen. En wij zullen weten, dat er slechts één overwinnaar is: de man, die steeds te juister ure feilloos handelde, de van God gezonden Germanenführer Adolf Hitler.

Vertrouwen in de politiek van den Führer — dat is het, wat ook ons volk noodig heeft. Het nederlandsche volk, „een parel onder de germaansche volken", ligt den Führer na aan het hart en zijn bemoeiïngen om deze landen zijn er meer dan de man op straat vermoedt. Gelijkgerechtigdheid en kameraadschap heeft hij ons geboden, en onder dat grootsche aanbod zullen wij in het nieuwe Europa, in de nieuwe wereld, worden opgenomen. Laat ons daarom alle banden met de oude wereld verbreken, om met inzet van onze geheele persoon in dit land en waar de Führer ons mocht roepen, den strijd te voeren voor **d e n i e u w e w e r e l d.**

Dr. COLIN ROSS:

HOLLANDS GEZICHTEN

HOLLAND zou slechts één gezicht willen hebben en het had er slag van, dit de wereld in te prenten.

Een licht gewelfde brug spiegelt zich in een stille gracht. Het door geen zuchtje gerimpelde donkere watervlak geeft haar boog in uiterste volmaaktheid weer. In het ovaal wordt het geel der herfstige boomen aan den wallekant opgevangen. Zoo werkt het als een medaillon, dat een gouden lok bevat. De gracht, de boomen, de oude huizen, die hun gevels naar de straat keeren.... dat is het gezicht van Holland of dat wil het tenminste zijn. Men vindt het niet alleen in Delft, dat om zijn droomerig stratenbeeld in de heele wereld beroemd is. In de groote steden Amsterdam en Rotterdam kan men dezelfde grachten, boomen en straten vinden, in de residentie Den Haag zoowel als in Utrecht, Groningen, Zwolle of welke andere stad in het land ook. En de idylle plant zich op het land voort. Uit de grachten groeien kanalen. Windmolens staan eraan. Onder haar vleugels weiden zwart-wit gevlekte koeien of zij liggen herkauwend in het vette gras. Maar ook waar het enge zich opent naar het wijde, waar uit de dokken en van de kaden groote zeeschepen uitvaren op alle zeeën, wordt bewust de geest van de idylle zorgvuldig gehandhaafd. De koopman der oude kantoren bewaart de gezetenheid van den burger. Klopt het beeld? Heeft Holland slechts dit éene gezicht?

HOLLAND is klein, nietig vergeleken bij de groote levensruimten, die zich vandaag op de geheele aarde beginnen te vormen. Het schijnt gemakkelijk voor zoo'n klein land, één enkel gelaat te hebben, ja, bijna onmogelijk er méér te bezitten. En toch bedriegt de schijn. Hollands gelaat is veelzijdig. Het heeft velerlei gezichten. Men behoeft slechts naar Gelderland te rijden om een ànder Holland aan te treffen. Rijdt men verder Arnhem voorbij, naar het Oosten, dan komt men in bosch, heide en heuvelland, dat zoo onhollandsch is als maar mogelijk is. In Limburg toont het een nieuw gezicht en weer een ander in Friesland. Vraagt men een inwoner van Leeuwarden, of hij Hollander is, dan zal hij zulks ontstemd ontkennen en verzekeren, dat hij „Nederlander" is. Daarmede zijn wij reeds bij het kardinale punt: Holland is niets dan de kern van het land, de citadel, de vesting Holland, die, haar naam gevend aan het land, vaak genoeg voor het geheel genomen wordt.

DE germaansche stam der Batavieren, waarover Caesar in zijn kommentaren op den gallischen oorlog schrijft, vormde de oorspronkelijke bewoners. Friezen, Franken en Saksen echter vielen achtereenvolgens in de Nederlanden binnen en vormen nog heden de duidelijk van elkander gescheiden volkselementen. Ook de taal is nergens eensluidend. Bij een langer verblijf bemerkt men van elkaar verschillende dialekten.

Bij de door ruimte en ras veroorzaakte verschillen komen die door levensstandaard, zede en levensvorm geschapenen. Vreemde invloeden hebben op verschillende klassen verschillend gewerkt: engelsche op de havensteden, fransche op de burgerij, waarbij duitsche komen, al zou men die ook het liefst geheel loochenen, zooals überhaupt alle verschillen der afzonderlijke landsdeelen en bevolkingselementen.

Op het uniforme karakter van land en volk en hun zoo groot mogelijk verschil van Duitschland grondt men zijn zelfstandigheidseisch. Zich te verwijderen van het „Reich" is sinds 300 jaren het einddoel van alle hollandsche buitenlandsche politiek en daarom verzekerde men vanouds ijverig zijn op-eigen-beenen-staan. Daarom liet men de schilderachtige molens aan de kanalen staan, ook wanneer zij reeds lang overtollig geworden zijn en een klein electrisch pompje in een onaanzienlijk hokje hun taak op zich genomen heeft. Daarom is men ook traag in het volstorten der grachten, ook waar zij van verkeersstraten tot verkeershindernissen worden. Op de wekelijksche kaasmarkt in Alkmaar dragen nog steeds mannen met voorvaderlijke, met linten getooide, knalbonte hoeden veerende draagbaren, die hoogbeladen zijn met kogelronde kazen, welke, nadat zij gewogen en op hun kwaliteit getoetst zijn, langs glijbanen naar beneden in de schuiten rollen. Ondanks overzeeschen handel en scheepvaartlijnen, die naar alle deelen der wereld gingen, ondanks zeer moderne en allermodernste concerns, zooals de Philipsfabrieken in Eindhoven, stond de tijd stil in Holland. Of liever: men wilde, dat hij stil zou staan. In ieder geval wilde men voor niets ter wereld iets te maken hebben met alle onrust, de nieuwe gedachten en ideeën, die van over de grens klonken. Vooral niet, omdat het de duitsche grens was. Men stelde zich gewillig voor al het engelsche open, dat men openlijk bewonderde en men meende, in vele dingen ook Frankrijk te moeten nadoen, al verachtte men het in stilte in menig opzicht ook of men vond zich tenminste superieur. Frankrijk noch Engeland konden naar de meening der Hollanders hun eigenaard en zelfstandigheid bedreigen, dat kon alleen Duitschland, juist omdat men zich in den grond van de zaak te verwant wist. Dàt was de oorzaak voor de „Deutschfeindlichkeit" van Holland. Daarom oriënteerde men zich westelijk. Men zag in Engeland de garantie voor zijn koloniën. Dat men voor dezen prijs voor Engeland capituleerde en handel en koloniaal bezit steeds meer van Engeland's genade afhankelijk werden, dat zagen zij, die eens de Engelschen op de Theems sloegen niet, of zij wilden het niet zien. Bij alle oogenschijnlijke wereldontvankelijkheid waren de Hollanders toch zeldzaam bekrompen. In den grond kenden zij slechts Holland en Indië. Van hun havens leidde een korridor over de wereldzeeën naar hun koloniën. Dat was voor hen de wereld. Deze wereld waarborgde hun rijkdom en een gemakkelijk leven. Meer wilden zij niet. En zoo sloot de zeevaartnatie, die aan de zee woonde, zich af.

ZIJ zagen de verandering niet, of liever zij wilden haar niet zien. Met een bewonderenswaardige handigheid waren zij er in geslaagd het in verhouding tot hun kleinheid veel te groote overzeesche bezit door alle nog zoo gevaarlijke tijden te sturen, het laatst in den wereldoorlog. Het was allemaal goed gegaan en dus meenden zij recht te hebben, niet alleen op hun bezit, maar ook op een ongestoorden voortgang hunner zaken, terwijl andere volken, vooral Duitschland, om hun leven en den opbouw van een nieuwen tijd worstelden. Holland wilde zijn oude gezicht bewaren en meende het te kunnen bewaren.

Een gedeelte der Hollanders gelooft dat vandaag nog. Zij kunnen echter niet verhinderen, dat intusschen Hollands gezicht verandert, veranderen móét, omdat de tijd verder gaat. De stille grachten met de oude boomen en de gevels der huizen zijn zeer stemmingsvol. Maar dat belet toch niet, dat zij afschuwelijk beginnen te stinken, zoodra de zomer komt. Op hun bodem rust een walgelijk slik. Wie er in valt haalt zich een kwade ziekte op den hals. En de korridor naar het rijke Insulinde is versperd.

Holland is trots op den tachtigjarigen oorlog, dien het voerde om zijn onafhankelijkheid. De herinnering eraan wordt heden graag wakker geroepen met meer of minder duidelijke lonkjes naar den tegenwoordigen tijd. Ditmaal echter heeft Holland binnen acht dagen den strijd gestaakt — zeker niet uit lafheid, maar omdat in de ziel van het hollandsche volk, hoewel misschien nog onbewust, het gevoel sluimerde, dat een strijd tegen het duitsche leger niet alleen hopeloos was, maar ook geen strijd voor de eigen vrijheid beteekende, in ruimeren zin gezien zelfs daartegen gericht was. Natuurlijk laten driehonderd jaren zelfstandigheid met eigen staatkundig leven zich niet met één pennestreek uitwisschen. Maar zij zullen ook niet uitgewischt worden. Ja, datgene waarvoor Holland in den grond steeds bezorgd was sinds zijn eens zoo zegevierende fregatten voor Engeland de vlag moesten strijken — vrijheid in eigen ruimte zoowel als ter zee — zal het pas ten volle terugkrijgen, wanneer het zich ook uit eigen vrije wil terugvindt in het Europa van het Rijk. Dàn pas heeft Holland zijn eeuwig gezicht weer.

De vervolging van het geloof door het bolsjewisme

Litauers verhalen van de gruwelen onder Sovjet-heerschappij

(Speciale correspondentie)

ER zijn den laatsten tijd af en toe stemmen opgegaan, die van een ommekeer ten aanzien van de geloofsvrijheid in de Sovjet-Unie weten te vertellen. De vervolging van de Christenen zou in ieder geval aan het luwen zijn. Van andere zijde hoort men, dat de haat van de bolsjewisten zich hoofdzakelijk tegen de Grieksch-orthodoxe kerk zou keeren en veeleer van politieke strekking zou zijn. Zooals ervaringen in de, tijdens den tegenwoordigen oorlog door de Duitsche troepen bezette Baltische randstaten leeren, wordt de onverzoenlijke vijandschap tegen elken godsdienst, bovenal echter tegen de Christelijke kerk, nog op dezelfde bloeddorstige wijze gebotvierd, als dat in den eersten tijd van het oorlogszuchtige kommunisme het geval is geweest, toen honderdduizenden aanhangers van welk geloof dan ook, daaraan ten offer vielen. In de Sovjet-Unie was men bij het vervolgen van de Christenen, na het vernietigen van de kerken, andere propagandistische wegen gaan inslaan, die de leiding der godloozenbeweging praktischer voorkwamen. In de pas veroverde gebieden openbaarde het bolsjewisme wederom zijn onverhulde oude en wreedaardige haatgevoelens jegens het geloof.

Hieronder volgen eenige rapporten van ooggetuigen uit Litauen. Daarbij moet al dadelijk worden vooropgesteld, dat 't Litausche, grootendeels uit boeren bestaande volk, streng roomsch-katholiek is.

Zooals uit een van die verslagen blijkt, hebben de bolsjewisten na de bezetting van het land zich er aanvankelijk mede vergenoegd, enkele geestelijken en leeken te arresteeren en weg te sleepen. Over het algemeen lieten zij de kerk nog onaangetast. Pas in de laatste weken voordat zij den aftocht bliezen toen de oorlog was uitgebroken, begonnen de moordpartijen en deportaties op groote schaal. Het Litausche volk heeft daardoor zoo'n groote aderlating aan menschen ondergaan, als nog nooit in zijn geschiedenis is voorgekomen. Vele duizenden boeren, arbeiders, ambtenaren en onderwijzers werden omgebracht, of gelden nog als vermist. De wijkende bolsjewistische troepen en vooral de op de vlucht geslagen GePeOe-agenten, hebben bloedige verwoestingen achtergelaten. Op grond van de aangerichte verwoestingen en de gruweldaden moet helaas worden verondersteld, dat ook de vermisten er niet levend afgekomen zijn. Het verschrikkelijkste daarbij is, dat de meeste slachtoffers, zooals bij de gevonden of naderhand opgegraven lijken moest worden geconstateerd, voor hun dood op een afschuwelijke wijze werden gefolterd en verminkt. Door alle ooggetuigen wordt eensluidend aangegeven, dat de bolsjewisten hun woede op een schrikbarende manier op de geestelijkheid en op de kerken hebben gekoeld.

Volgens de door de aartsbisschoppelijke Kurie van Kaunas gepubliceerde lijst, werden 30 Litausche priesters vermoord en ongeveer 20 geestelijken weggesleept naar elders. Deze lijst is nog lang niet volledig. De vermisten zijn, zooals moet worden verondersteld, voor het meerendeel eveneens nog op Litausch gebied afgemaakt geworden.

Aan het schrijven van een Litauschen priester ontleenen wij de volgende schildering omtrent den bolsjewistischen strijd tegen de katholieke kerk tijdens het critieke stadium in het loopende jaar. Het is de bedoeling van den schrijver om alleen datgene weer te geven, wat hij in het stadje Ponewisj persoonlijk heeft meegemaakt.

„Ter viering van den onafhankelijkheidsdag hield de algemeen vereerde geestelijke Wladas Didziokas, tevens priester aan het stedelijk gymnasium, op den 16den Februari een dusdanig aangrijpende godsdienstoefening, dat vrijwel alle aanwezigen deelnamen aan het heilige avondmaal en er gedurende de preek na de mis geen oog droog is gebleven. Twee dagen daarna werden deze geestelijke en zijn koster op het kerkhof door joden overvallen en weggesleept. De koster slaagde er in om te ontvluchten en melding te maken van het ontvoeren van den priester. De leden zijner gemeente gingen terstond een onderzoek instellen. Den volgenden dag verzamelden zich voor het gebouw van het volkscommissariaat voor binnenlandsche zaken, dat tegenwoordig meestal het GePeOe-bureau wordt genoemd, ongeveer 1500 volwassenen en tal van scholieren. Al hun smeekbeden, den priester op vrije voeten te stellen, waren vruchteloos. Op een gegeven oogenblik was de politie niet langer bij machte om de menigte in bedwang te houden. Het kordon werd verbroken. Doch diegenen, die het gebouw waren binnengedrongen, konden den geliefden priester nergens vinden. Het kwam tot luidruchtige demonstraties, waarbij de vrijlating van den geestelijke werd geëischt. Ten slotte knielde een groote menigte voor het GePeOe-gebouw en allen stemden in met het gezang: „Maria, Maria, verlos ons van den verschrikkelijken vijand.

Laat op den dag beloofde een beambte van de GePeOe, dat de geestelijke op vrije voeten zou worden gesteld, indien daartoe een request met duizend handteekeningen werd ingediend. Binnen twaalf uur werd een verzoekschrift met drieduizend handteekeningen ingeleverd. Doch men was de dupe geworden van een vuilen truc. De priester bleef verdwenen. Van dat oogenblik af verdwenen echter elken dag weer aan twintig tot dertig menschen, waaronder een paar dozijn gymnasiasten, allen behoorend tot de lieden, die het request hadden geteekend. Ponewisj werd herschapen in een tranendal.

Op 28 Februari zagen wij een priester uit Ragnoele, op een slede liggend met het gelaat naar beneden, terwijl een drietal joden en twee Russen bovenop hem zaten. In den daaropvolgenden nacht verdween wederom een priester uit Ponewisj en op den 1sten Maart werden de priester Mostejka en zijn koster weggehaald!

De schrijver van den bedoelden brief noemt nog een anderen geestelijke, die doodgeschoten werd. Voorts geeft hij een opsomming van een geheele reeks priesters van het bisdom Ponewisj, die in de gevangenis werden geworpen. In verband met de geschilderde demonstratie werd de bisschop Pautarokas eveneens gearresteerd, doch na een meerdaagsch verhoor wederom op vrije voeten gesteld. De brief sluit met de verzekering, dat geheel Litauen door dergelijke voorvallen in angst en beven verkeerde.

EEN andere ooggetuige verhaalt een voorval uit Wilna, waar de Madonna van Ostrabrama door alle voorbijgangers steeds geëerd en gegroet werd. Op een dag in Maart wilde een bolsjewistische officier met zijn auto de gewoonlijk stille straat passeeren. Deze was echter verstopt door tal van biddenden, die voor het Madonnabeeld knielden. De in gebed verzonken geloovigen lieten zich niet in de war brengen door het geschreeuw en gevloek van den officier. Deze verdween weldra, doch liet een tank aanrukken, die met zijn machinegeweren een verschrikkelijk bloedbad onder de geloovigen aanrichtte, zoodat 27 dooden en tal van gekwetsten te betreuren vielen.

In tal van andere berichten wordt het agressieve optreden van de bolsjewisten ten aanzien van kerkelijke gebouwen geschilderd. In het afgelegen district Krekenawa, werd het woonhuis van den geestelijke in beslag genomen voor overheidsbureau. De geloovigen sleepten de inrichting der overheid driemaal naar buiten op straat. De oorlog heeft ook in dit geval ten slotte de verlossing gebracht. In andere plaatsen werden bisschoppen en priesters vierkant uit hun woningen gezet. In Kaunas werden de aartsbisschop en de bisschop uit het bisschoppelijk paleis verwijderd. In dit gebouw en in het priesterseminarium werden afdeelingen van het roode leger ingekwartierd. De kathedraal van Kaunas was bestemd om in een antireligieus museum te worden herschapen. Door de latere gebeurtenissen werd dit plan verijdeld.

De Litausche pers heeft na de bevrijding in Juli jl. vol huiveringwekkende details gestaan. Zoo bevatte b.v. de „Laisve" van 19 Juli van dit jaar het volgende bericht:

„In Lankeliekas hebben de bolsjewisten in den vroegen ochtendstond van den eersten dag van den oorlog den pastoor Balsys, den kapelaan Petrika en professor Dabrila uit Vilaviekis, die in Lankeliekas een veilig toevluchtsoord meenden te hebben gevonden, in hechtenis genomen. Toen het donker werd, heeft men deze ongelukkigen naar het dichtstbijzijnde bosch gesleept, hen daar op de gruwelijkste wijze gemarteld en ten slotte doodgeschoten. Pastoor Balsys werd aan een boom gekruisigd, nadat men hem een breede reep vleesch uit zijn rug had gesneden."

In Zarasai werd den predikant Batrimas een kruis op de borst uitgesneden, terwijl hem spijkers in schedel en oogen werden gedreven.

Ook overigens zijn schrikbarende gruwelen bedreven geworden.

Op 26 Juni werden de inwoners van het arbeiderskamp in Pravieniakas, waaronder tal van vrouwen en kinderen, de binnenplaats opgejaagd, waar zij door zoowat 200 soldaten met twee pantserwagens werden neergeschoten. Alles bij elkaar werden hier 400 personen afgemaakt. In Siauliai werden 700 Litauers, die gedeporteerd zouden worden, in beestenwagens opgesloten. Toen de Duitsche soldaten binnenrukten, vonden zij deze rampzalige lieden, die gedurende etmalen honger en dorst hadden geleden, in een uiterst deerniswaardigen toestand. Ettelijken van hen waren bezweken. Ook bij de transporten is het verschrikkelijk toegegaan. Iedereen, die niet kon meekomen, werd afgemaakt. De folteringen, waarvan de Litausche pers verhaalt, zijn voor het meerendeel zoo afschuwelijk, dat men er tegenop ziet om dat alles weer te geven. Al die waarheidsgetrouwe verslagen, afkomstig van katholieke geestelijken, maken het onmogelijk om geloof te schenken aan de bewering, dat het bolsjewisme wijziging zou hebben gebracht in zijn standpunt ten opzichte van geloof en kerk. Het bolsjewisme vernietigt niet slechts alle kerkelijk en religieus leven, maar het is ook principieel de doodsvijand van alle geloof.

BINNENLANDSCH OVERZICHT

Weermacht-coupé's

Wie vermag het anti-Nederlanders naar den zin te maken? Het lijkt ons een onbegonnen werk! Wanneer in onze min of meer overvolle treinen een Duitsch soldaat bepakt en beladen binnen kwam stappen en zijn oorlogsbepakking a zooveel k.g. zoo goed en kwaad als het ging naar het gangetje laveerde, werd hij met een scheef oog aangekeken. Voor het overige was hij het dankbare onderwerp van gesprekken achter het handje en in het oortje van den buurman, beteekenisvolle knipoogjes en soortgelijke heldendaden. Nu zijn in alle treinen enkele coupé's voor de Weermacht gereserveerd, zoodat de „echte", en vooral ook „flinke" Nederlanders, van Duitsche soldaten, die hun eenvoudigen soldatenplicht vervullen, geen „last" meer hebben — maar nu is het óók weer niet goed. Want nu komt het voor, dat bedoelde gereserveerde coupé's in het geheel niet of slechts gedeeltelijk gebruikt worden, terwijl burgers in de naastgelegen coupé moeten staan wegens plaatsgebrek.

Voor oor-roddelaars en anti-Duitsche geniepelingen, die hun stommen haat zelfs niet jegens een correct optredenden Duitschen soldaat weten te onderdrukken, is dit een verdiende straf. Maar zooals steeds: ook hier moeten de goeden onder de kwaden lijden. Wij meenen dat het niet in de bedoeling ligt van de betreffende autoriteiten, dat Weermacht-coupé's zelfs op sneltrein-trajecten geheel leeg blijven, terwijl de andere coupé's overvuld zijn en reizigers zelfs in de goederenwagens vervoerd moeten worden. Eveneens meenen wij, dat de aan de spoorwegen verstrekte orders op dit punt zeer verschillend worden uitgevoerd. Waar het een dankbaar thema is om het kankeren te bevorderen, zouden wij het toejuichen, dat deze orders bekend worden gemaakt, zoodat iedere reiziger weet, waar hij aan toe is. Thans komt het voor, dat Duitsche spoorweg-beambten zelf Nederlanders Weermacht-coupé's aanwijzen, wanneer het overige gedeelte van den trein vol is, en anderzijds, dat een Nederlandsche conducteur b.v. tusschen Haarlem en Amsterdam, wanneer de trein reeds rijdt, zoodat er geen kans bestaat, dat onderweg Duitsche soldaten zullen instappen, de door burgers bezette Weermacht-coupé's laat ontruimen.

Men kan zelf wel uitrekenen, wat voor kankerpartijen laatstgenoemde handelwijze oplevert.... en hoe gemakkelijk ook overigens welwillende landgenooten onder den invloed van dit gekanker komen. Duidelijke en algemeen bekend gemaakte orders, kunnen o.i. veel ongemak voorkomen.

Een nieuwe bron......

Wij verwachten niet in staat te zijn de kankerziekte definitief te bestrijden; slechts willen wij alle bronnen dichtstoppen, die tot kankeren-met-een-„gerechtvaardigd"-ondergrondje leiden! Dit is zekert niet het geval met het kanker over de blokkeering van wollen stoffen en bontkleeding voor heeren, in verband met de behoeften van de soldaten aan het Oostfront. Hier hebben wij te doen met een volkomen wetmatige handeling van een bezettingsoverheid, die voor het voortzetten van den oorlog producten behoeft, die zij hier nog voorhanden vindt. Deze voorraden worden voor de normale prijzen opgekocht, zoodat de handel van deze transactie geen schade heeft. Dat de her-bevoorrading minstens veel moeilijker is geworden staat vast, maar die wordt niet eenvoudiger als een wollen borstrok voor burger Jansen in Nederland, inplaats van voor soldaat Pietersen aan het Oostfront wordt gekocht. Blijft over het feit, dat de thans nog voorhanden voorraad niet voor de mannelijke bevolking van Nederland ter beschikking staat, maar naar het Oostfront verhuist. Hierbij gelieve men niet uit het oog te verliezen, dat deze maatregel op een tijdstip komt, dat degenen die in staat waren hun persoonlijke uitrusting te completeeren, resp. te verbeteren, dit reeds lang gedaan hebben, zoodat van *direct* nadeel geen sprake is. Om de maatregel zelf te begrijpen en te billijken, is slechts een heel klein beetje nuchter verstand noodig en een weinigje vermogen, zich op een andermans standpunt te stellen. Om het nu maar eens zoo onsympathiek mogelijk te zeggen: het is voor Duitschland veel belangrijker, dat een soldaat aan het Oostfront niet van koude omkomt, dan dat een Nederlandsch burger in het slechtste geval het iets kouder heeft dan gewoonlijk en in het beste geval inplaats van zes, maar vier of drie wollen borstrokken in zijn kast op een stapeltje heeft liggen.

Wij hebben het twijfelachtige genoegen gehad ambtshalve de rede te kunnen lezen, die de gedroste minister-president Gerbrandy op Oudejaarsavond voor zijn beproefde landgenooten meende te moeten houden.

Behalve de gebruikelijke bielenlikkerstaal aan het adres van den oorlogshitser Churchill en den vrijmetselaar en jodenknecht Roosevelt, gaf deze vrome broeder een opsomming van de „lichtpunten", die de redders van christendom en beschaving bij goed uitkijken zouden ontdekken. Eén „lichtpunt" was volgens dezen allerchristelijksten „heer" het doodvriezen van 6000 Duitsche soldaten per dag. Laten we een oogenblik aannemen, dat deze gereformeerde sadist de waarheid spreekt, en ook aannemen, dat de bolsjewisten zegevierend voorwaarts trekken. Vóórdat de bloedhonden van Stalin zegevierend de Duitsche Oostgrens genaderd zijn, krijgen de „echte" Nederlanders bij ons een rolberoerte van schrik van de successen hunner „bondgenooten"!

En mede om dàt te voorkomen, gaan de wollen borstrokken van de „echte" Nederlanders naar het Oostfront!

WERELDGEBEUREN VAN DEZE WEEK

S a m e n m e t z i j n v r i e n d en bondgenoot Winston Churchill [..] aan den vooravond van Kerstmis, de groote heer van het Witte Huis ter kerke in Wash[ing]ton. Samen, zoo luidt het bericht, maakten zij tijdens den dienst gebruik van één gezang[-]boek, omdat deze lectuur, zooals men weet, wegens den export naar Sovjet-Rusland, in de U.S.A. nog slechts in beperkte mate verkrijgbaar is. En samen, zoo voegen wij eraan toe, zullen hun gedachten wel meer uitgegaan zijn naar Bethlehem Steel, Amerika's groot[ste] wapensmidse dan naar Bethlehem's stal.... Edoch, de „democratische" landen kennen de vrijheid van gedachte...... Overigens doet het bezoek van den heer Churchill o[ns] meer denken aan het bezoek van den gefailleerde, die eens gaat praten met z'n cura[tor] teneinde zoo mogelijk toch nog iets te redden, dan aan een conferentie van gelijkgerechti[gde] bondgenooten.

E d e n bracht Engelands kerstgeschenk voor Stalin naar Moskou. Dat was, zoo[als] de Times min of meer argeloos verklapte, geheel Europa. Voorwaar, Engeland kwam roy[aal] uit den hoek, al moet dan even vergeten worden, dat ditzelfde Engeland over Europ[a] al zeer weinig te vertellen heeft. En of „kameraad" Stalin, die tenslotte niet aan h[et] kerstmannetje gelooft, het kostbare geschenk op de juiste waarde geschat heeft? Eden i[s] inmiddels te Londen teruggekeerd, doch wij lazen nergens, dat hij caviaar en wodka voor z'n baas heeft meegebracht. Hetgeen een veeg teeken is.

R o o s e v e l t wilde in edelmoedigheid niet onder doen. Die beloofde den inwoners der Philippijnen de volkomen onafhankelijkheid. Weliswaar trokken twee dagen later japansche troepen Manilla binnen, doch wij twijfelen er geen oogenblik aan of de eilandbewoners zullen vol dankbaarheid van den goeden Roosevelt afscheid nemen....

De s t o u t e J a p a n n e r s kregen niets. Die namen zelf toen maar het een en ander. Bijvoorbeeld de engelsche kroonkolonie Hongkong, die tientallen va[n] jaren het pakhuis van de chineesche buit was. En ook de rubber en de tin op Malakka en de olie op Borneo, benevens nog een stuk of wat Amerikaansche steunpunten, die dat land, nu het toch geen pacific-vloot meer heeft, natuurlijk best ontberen kan. „Het mo[et] nie magge!" zou een rasechte Mokummer kunnen beweren.

E n g l a n d r u l e s t h e d e s e r t ! . . . . In Noord-Afrika slaagden de Engelschen erin een flink stuk woestijn te veroveren. Dit ging weliswaar ten koste van een dikke 1200 pantserwagens en een ongelooflijke hoeveelheid ander oorlogsmateriaal, dat zij voor deze gelegenheid zuinig hadden opgespaard, maar met dit succes is men te Londen al hoogst gelukkig en men wordt er niet moede de „overwinnaars" toe te juichen en — zij het dan op een afstand — moed in te spreken. Zoo heeft Londen dan Hongkong en Malakka geruild voor de Lybische woestijn. Inderdaad, dat is nog niet zoo gek. Vervelend is daarbij alleen, dat die Australiërs zoo weinig voor het goede doel overhebben. Ze beginnen daar waarachtig te mopperen — alsof d[illegible] ruim 10.000 australische dooden per 15 November, dus nog vóór het begin van het engelsche offensief, ook maar eenig gewicht in den schaal leggen, wanneer het erom gaat de plutocratische belangen te verdedigen.

D e b e r g h e e f t e e n m u i s g e b a a r d. De groote Washingtonsche conferentie van anti-as-mogenheden heeft een verklaring gepubliceerd, waarin wordt gezegd, dat zij den gemeenschappelijken strijd — Engeland voor het voort[-]bestaan van de zaligheid der renteniers-plutocratie, de Sovjet-Unie voor den schoonen droom der wereldrevolutie, Amerika voor zijn kapitalistische veroveringszucht en de overige landen vermoedelijk voor den grootsten gemeenen deeler van al dat fraais — zullen voortzetten en geen afzonderlijken vrede zullen sluiten. Ja, we weten het al, tochten met onbekende bestemming zijn tegenwoordig zeer in trek......!

[G] e n e r a a l W a v e l l werd benoemd tot opperbevelhebber in het Verre Oosten. Geen kwade keus — de man heeft een [..]ne ervaring opgedaan in het leiden van glorierijke terugtochten en het is dus een kolfje naar zijn hand. Ongetwijfeld heeft het nieuws op Japan en z'n bondgenooten een verpletterenden indruk gemaakt......

D e p o l i t i e k e a c t i v i t e i t wordt grooter, nu de militaire operaties in Europa aanmerkelijk zijn beperkt. Rijksminister von Ribbentrop bracht een bezoek aan Hongarije en duitsch-turksch economische onderhandelingen werden geopend. Ook buiten Europa zijn conferenties aan de orde van den dag. Na de vele besprekingen tusschen angelsaksische staatslieden worden nieuwe onderhandelingen gemeld tusschen de Vereenigde Staten en Australië, die een schril licht werpen op het Yankee-imperialisme. De U.S.A. en Australië [..] sluiten een militair bondgenootschap, waardoor het laatste land praktisch geheel onder den invloed van het eerste komt te staan. Roosevelt zet zijn slooperswerk aan het Britsche Empire onverdroten voort! Een veeg teeken in deze zaak is, dat de gouverneur-generaal van Ned.O.-Indië, Jhr. Tjarda van Starkenborch Stachouwer en de nieuw benoemde luitenant-g.g. Dr. van Mook ook naar Canberra zijn bevolen. Het is niet zonder vrees, dat wij de politiek van de ned.-indische regeering gadeslaan en mede daarom kunnen wij van het bezoek van deze heeren aan Curtin voor N e d e r l a n d weinig goeds verwachten.

HET NIEUWS VAN DE WEEK

1 JANUARI — O.K.W.: Offensief tegen Sebastopol — Nieuwjaarsboodschap van den Führer aan leger en volk — Voor vrijwillige dienstneming bij den Ned. Arbeidsdienst overtreft aanmelding plaatsingsmogelijkheid.

2 JANUARI — Jap. w.m.b.: Britsche troepen vluchten uit Serawak — Radiorede van Pétain — Vleeschprijzen verlaagd.

3 JANUARI — It. w.m.b.: Bij Agedabia totaal 136 Britsche pantserwagens vernield. Bardia ontruimd — O.K.W.: in 1941 3834 Britsche vliegtuigen door Duitsche weermacht vernietigd — Jap. w.m.b.: Manilla bezet — Skisport in Duitschland stopgezet — Dr. v. Mook benoemd tot Luitenant-Gouverneur-Generaal van Indië.

4 JANUARI — O.K.W.: Sovjet-aanvallen afgeslagen — Jap. w.m.b.: Snelle opmarsch op Malakka. Corregidor gebombardeerd — In Estland 10 pct. der bevolking door bolsjewisten uitgemoord.

5 JANUARI — O.K.W.: Vier vrachtschepen, samen 20.000 br.t. vernietigd. In Dec. 257.000 br.t. koopvaardijscheepsruimte tot zinken gebracht — Verklaring der anti-asmogendheden geen afzonderlijken vrede te zullen sluiten — De koning van Engeland zendt nieuwjaarswensch aan Kalinin, pres. der Sovjet-Unie.

6 JANUARI — O.K.W.: Zware verliezen voor de Russen in den centralen sector van het Oostfront. Kroatische vliegers onderscheiden zich — Jap. w.m.b.: De Britsche troepen op Malakka vluchten ordeloos naar het Zuiden. Japanners zijn 6 km. ten Zuiden van Kwantan — De kabinetschef van het fransche ministerie van Binnenlandsche Zaken, Paringault, vermoord gevonden.

7 JANUARI: O.K.W.: Bij hevigen strijd op de Krim worden op verschillende plaatsen vijandelijke strijdkrachten vernietigd. In den centralen sector mislukken de vijandelijke aanvallen — **Generaal Wavell naar Java vertrokken — Generaal Ter Poorten wijst amerikaansche inmenging in Indië van de hand — Nieuwe vorderingen en successen der Japanners op Manilla, Malakka en den Stillen Oceaan — De G.-G. en L.-G.-G. van Ned. Indië naar Australië vertrokken.**

DE VEELZIJDIGHEID VAN EEN HAARLEMSCHEN „REBBE"

Zieleherder en zwendelaar

Haarlem is, dat sprak vroeger vanzelf, ook een rabbijn „rijk".

De heer Petzon, die nog steeds in zijn zwarte pak met wandelstok en hoogen hoed (nebbisch!), door Haarlems straten en dreven flaneert en daarbij de armen en beenen vrijwel gelijktijdig beweegt, is gazzen (zetter, maak er a.u.b. niet „gazzer" van, wat dat beteekent v a r k e n!), sjochet en sjammes. (Sjochet is slachter en sjammes beteekent koster).

„Deze joodsche „geestelijke" had dus een veelzijdige taak. Wij zien hem in gedachten al rondloopen met een vervaarlijk groot mes, om kippen en konijnen — pardon geen konijnen, want die zijn tyfo treifo (onrein) — lammeren, kalkoenen, ganzen, koeien en kalveren den hals af te snijden

Inderdaad was dit halsafsnijden de h o o f d b e z i g h e i d van het schrale mannetje met den geitensik en de kleine felle fretoogen in het scherp gesneden jodengezicht, al brengt het beroep doorgaans ook niet al te veel op. Zelfs wanneer het hun rasgenooten betreft, zijn de joden gierige werkgevers. Zoo vroeg eenige jaren geleden de joodsche gemeente te Boxmeer een gazzen—sjochet—sjammes op een salaris van.... elf gulden per week. Maar, zoo voegde zij er in de advertentie in het joodsche krantje bij, „door in buitengemeenten te slachten en o n d e r w i j s te g e v e n kan het salaris veel verhoogd worden."

Ook de heer Petzon had, zooals gezegd, eenige nevenwerkzaamheden, die nu, evenals het halsafsnijden, wel tot het verleden zullen behooren. Zeer tot het genoegen van de koeien, kalveren, kippen, ganzen, enz. èn van de Haarlemsche zakenmenschen. Want een van de nevenfuncties van den rebbe was die van advertentiereiziger, waardoor hij menigen Haarlemmer flink heeft beetgenomen.

Samen met een anderen jood, zekeren Jacobson, kwam hij o.a. bij een eenvoudigen hardwerkenden winkelier in de Soendastraat, die er werk van maakte rijwielen te verhuren. Zij wisten dezen man, die maar juist kon rond komen, te bewegen een contract te teekenen, dat hem ruim honderd gulden armer maakte, onder voorspiegeling, dat hij de klandizie zou krijgen van alle Haarlemsche joden.

Natuurlijk heeft de man nimmer door dit contract ook maar één kromsnaveligen platvoet meer in zijn zaak gezien.

Meneer Petzon, de joodsche „geestelijke", dwaalt nog steeds door Haarlems straten en dreven, als de meest onschuldige zieleherder ter wereld.

Het spelletje begint weer

Na zijn terugkeer uit de U.S.A. deelde de zionistenleider Chaim Weizmann, tijdens een bijeenkomst van 't Londensch bureau der Jewish Agency, het volgende mede:

„De tijden zijn thans rijp om de oprichting van een onverdeelden jodenstaat in Palestina te eischen."

„Na dezen oorlog zullen drie miljoen joden moeten ondergebracht worden in Palestina, daar alle pogingen in dien zin in andere landen ondernomen, faliekant zijn uitgeloopen."

„De noodzakelijkheid om aan de joden een eigen land te geven is dringender dan ooit, en wij zullen met alle te onzen dienste staande middelen ijveren om dezen staat na het einde van den oorlog te vestigen."

Onze anglofielen, die nog niet wisten waarvoor hun angelsaksische vrienden eigenlijk vechten, zijn nu meteen verwittigd.

Eerst zien....

De britsche hooge kommissaris in Jeruzalem heeft een dekreet uitgevaardigd, krachtens hetwelk de joden, die op illegale wijze in het land waren gekomen, en om deze reden werden aangehouden, terug op vrije voeten worden gesteld indien zij er in toestemmen in het engelsche leger dienst te nemen.

Eerst zien en dan gelooven, want volgens ons bescheiden oordeel zullen de meeste smousen de zekere en veilige rust van een gevangeniscel verkiezen boven het allesbehalve rustig en veilig bestaan van een soldaat in oorlogstijd.

Het „eiland" Zwitserland

Professor Dr. Rappard, die lid is van de mandaatkommissie voor Palestina en zich menigmaal als tegenstander van elke anti-joodsche aktie liet kennen, werd als vertegenwoordiger in den zwitserschen Nationalen Raad gekozen. De joodsche bladen begroeten hem als een „waardigen demokraat" en als een „voorvechter van den echten zwitserschen geest".

Arm Zwitserland!

Jodenvrij - ook bij den kapper!

Met de bescheidenheid, die het ras nu eenmaal eigen is, maken de joden gebruik van de, ondanks de getroffen maatregelen, nog steeds groote vrijheden, die hun gebleven zijn. Zij schijnen niet te kunnen, mogelijk niet te willen beseffen, dat zij het spel verloren hebben, dat hun rol is uitgespeeld en dat hun aanwezigheid in deze landen nog slechts gevoeld wordt als een noodzakelijk kwaad, waarvan de terzijdestelling door de oorlogsomstandigheden, die dwingen de aandacht ook op nog andere vraagstukken gevestigd te houden, weliswaar vertraagd, maar zeker niet vergeten wordt.

Zij worden nu geweerd uit de openbare vermakelijkheden, de eet- en drinkgelegenheden en zijn gedwongen hun nomadischen aard althans in dier voege te beperken, dat zij slechts bij rasgenooten verblijf kunnen houden. En Ariërs zijn uit hun dienstbaarheid bevrijd, want joden kunnen nog slechts joden tot huispersoneel hebben.

Zij mogen echter — en wij vestigen er de aandacht der betrokken autoriteiten op — nog vrij de kapperszaken in- en uitgaan. Afgezien van het onsmakelijke idee dat knip- en scheergerei zoowel voor joden als voor niet-joden zonder onderscheid kan worden gebruikt, hetgeen vooral in de eenvoudiger ingerichte zaken veelvuldig het geval moet zijn, is er een tweede punt, dat het noodzakelijk maakt hier eens de aandacht op te vestigen. Een kapper knipt namelijk niet alleen, in de meeste gevallen levert hij er voor hetzelfde geld nog een praatje bij en ook de klanten, wij weten het immers allen uit ervaring, maken van de aldaar geboden gelegenheid het nieuws en de nieuwtjes eens van uit eigen gezichtspunt te kunnen belichten, een dankbaar gebruik. Daar is natuurlijk niets op tegen. Echter moet worden voorkomen, dat, zooals nu nog regelmatig voorkomt, de joden er hun waanwijze, ophitsende en leugenachtige praatjes kunnen maken. De joden worden uit de arische samenleving verwijderd. De punten van aanraking moeten beperkt blijven tot de hoogst noodzakelijke. Naar onze meening behooren de „gemengde" kapperszaken daar niet bij. En daarom rekenen wij erop, binnen niet al te langen tijd het bekende rijmpje „voor joden verboden" ook bij den ingang van heeren- en dameskapperszaken te zullen zien verschijnen.

De joden zorgen voor de noodige oorlogsstemming

In de „Chicago Tribune" verscheen een artikel waarin een meeting wordt geschilderd van de hetzeorganisatie „Fight for Freedom". In de zaal, waar de meeting werd gehouden, ging plots het licht uit. Sirenengeloei en gehuil van bommen verscheurde de lucht. Deze komedie, welke op touw was gezet door den half-jood La Guardia, moest de New-Yorkers in den waan brengen, dat dit een aanval van nazi-vliegers was.

Dat de Amerikanen, niettegenstaande het laagje kultureele vernis, dat ze over zich hebben, in den grond slechts primitieven zijn, wisten we al lang, maar dat ze zoo achterlijk waren om zich door zulk mal gedoe te laten imponeeren, neen, dat gaat ons verstand te boven!

Daarvoor zijn zij gesneuveld!

Op 16 Maart 1923 verklaarde de jodenknecht Smuts, die thans het Zuidafrikaansche volk voor Engeland laat bloeden, tijdens een officieel feest, gegeven ten bate der der joodsche werken, het volgende: „Een der voornaamste doeleinden waarvoor we hebben gestreden, was het schenken van een Nationaal Tehuis aan het joodsche volk."

Nu weten we meteen waarvoor de tien millioen jonge Ariërs, welke in 1914-1918 sneuvelden, hun leven hebben gelaten!

De Amerikaansche publieke opinie?

Niet alleen Roosevelt, ook de amerikaansche publieke opinie hebben de joden heelemaal in hun macht. En hoe zou het ook anders! Wanneer men nagaat, dat de „New York Post" eigendom is van den jood Backer; de „Washington Post" toebehoort aan den jood Meyer; de „Philadelphia Inquirer" in handen is van den jood Annenberg; de „New York Times" geleid wordt door den jood Adler; de jood David Sarnoff voorzitter is der „National Broadcasting Company", terwijl de „Columbia Broadcasting" voorgezeten wordt door den jood Paley!

MISDADIGERS BIJ UITSTEK

Interessante gegevens over de kriminaliteit onder de joden

DE Nederlandsche joden hebben zich er steeds op laten voorstaan, dat zij percentsgewijze het minst bestrafte deel van het Nederlandsche volk waren; m.a.w. zij zouden het zijn, die het minst in aanraking met de justitie zijn geweest. Deze valsche meening hebben zij jarenlang verkondigd en gepropageerd. Juist zoo lang, als noodig was om het nederlandsche volk te overtuigen. Voor een deel is dit dan ook gelukt. De meening, die daardoor bij het volk heeft postgevat, is echter onjuist, getuige de volgende statistiek van het Centraal Bureau voor de Statistiek in Nederland.

Krimineele statistiek betreffende de Joden in Nederland

Aard der strafbare feiten:	Totaal aantal der in 1931/33 in Nederland veroordeelde personen:	Normaal zou van de veroordeelden in kolom 2, 1.4 % Israëliet moeten zijn dus: ¹)	Het *werkelijke* aantal Israëlieten bedraagt echter: In cijfers:	Het *werkelijke* aantal Israëlieten bedraagt echter: In procenten van het *normale* aantal in kolom 3 aangegeven:
1	2	3	4	5
1. Schennis der eerbaarheid	1572	22	27	123 pct.
2. Heling	1027	14.4	26	180 „
3. Verduistering	2822	39.5	88	223 „
4. Benadeeling van schuldeischers of rechthebbenden	86	1.2	3	250 „
5. Oplichting	1156	16.2	42	259 „
6. Koppelarij	128	1.8	6	333 „
7. Afpersing en afdreiging	41	0.58	2	344 „
8. Bedrog, Titel XXV	156	2.2	14	636 „

¹) *Volgens volkstelling bedraagt het aantal Israëlieten in Nederland 1.4 pct. van het totale bevolkingscijfer:*

In de praktijk is de toestand nog veel ongunstiger, dan uit deze toch al zoo hooge cijfers blijkt.

In de eerste plaats, omdat in deze statistiek uiteraard alleen als „Israëliet" geclassificeerd is, wat zich bij de volkstelling als zoodanig opgaf. Het is echter bekend, dat het aantal joden, dat als zgn. „Katholiek" of zgn. „Protestant" onder die gezindten schuil gaat, maar vooral dat het getal der Israëlieten, dat onder de „tot geen kerkelijke gezindte behoorende", verborgen is, buitengewoon groot is, zoo niet grooter zelfs dan dat wat zich als „Israëliet" heeft aangemeld.

Een tweede factor, waardoor deze krimineele statistiek van de joden in Nederland een gunstiger beeld geeft dan zij verdienen, is het feit, dat de tienduizenden joden, die Duitschland verlieten om zich hier te lande te vestigen, niet in deze statistiek verwerkt zijn. Immers, deze statistiek gaat niet verder dan 1933, terwijl de stroom der naar Nederland uitgeweken joden, wien de Duitsche grond te heet onder de voeten geworden was, dateeert van de jaren 1934 en volgende.

OOK in Duitschland zijn dergelijke statistieken gemaakt. Dat de misdadigheid vóór 1933 onder de joden in Duitschland groot was, was den kriminalisten bekend. Men sprak er echter niet over. Men was er bevreesd voor getallen te noemen en men streefde er ook in ambtelijke en wetenschappelijke verhandelingen naar, nooit, of althans heel weinig, te spreken over de misdadigheid der joden. Natuurlijk werd dit gedaan om de massa te suggereeren, dat de joden aan de misdaad geen grooter aandeel hadden dan de overige bevolking.

Wij zullen aan de hand van duitsche statistieken aantoonen, dat het praatje van den o-zoo netten jood, die toch zelden met de politie of justitie in aanraking komt, slechts een fabel is. Een fabel, dien zij zelf hebben verzonnen en den volke kond hebben gedaan.

Reeds de jood *David Trietsch*, schreef in de geïllustreerde joodsche kalender van 5685 (1924—1925), dat de meeste statistici nog altijd de meening waren toegedaan, dat de beste bescherming der joden in dit opzicht was, dat men niet over hen spreekt; dat men hen „niet ziet". Zij verkleinen hun getallen met alle middelen; zij knoeien met cijfers en met rekenfouten. De gedoopte joden worden eenvoudig bij de christenen gerekend.

De cijfers, die wij hieronder geven zijn de laatst bekende, n.l. van 1915—1916. Sindsdien wisten de joden te verhinderen, dat er statistische gegevens loskwamen, die de groote misdadigheid onder het joodsche ras vastlegden. De joden zullen er echter intusschen wel niet beter op zijn geworden.

Gedurende de bovengenoemde jaren, van 1915—1916, kwamen in Duitschland op elke 100.000 inwoners, de volgende bestraften voor:

Katholieken	816
Protestanten	601
Joden	662

In Oostenrijk:

Katholieken	153
Protestanten	142
Joden	185

De hooge cijfers in Duitschland, voor zoover het de katholieken betreft, zijn ontstaan door de poolsche bevolking van Posen, Bromberg en Oppeln, die een sterk misdadigen inslag had.

Een juist beeld van den aard der door joden gepleegde strafbare handelingen in Duitschland krijgt men door deze te groepeeren. Zoo werden b.v. in de jaren 1892—1901 in Duitschland door de rechtbanken veroordeeld (op iedere 100.000 inwoners) voor het aanbrengen van lichamelijk letsel aan anderen:

Katholieken	397
Protestanten	252
Joden	124

In de jaren 1900—1913 in Oostenrijk:

Katholieken	20.3
Protestanten	10.8
Joden	4.2

Dat hier inderdaad de joden in de minderheid zijn komt door hun lafheid. De jood dreigt, maakt groot misbaar, spuugt in het rond en redeneert met zijn handen; — een vuist maken, doet hij echter nooit. („Hou me vast — laat me los") Vandaar het gunstige cijfer der met opzet aan anderen toegebrachte lichaamsverwondingen.

De joden zijn evenwel in de meerderheid, wanneer het betreft misdaden, die gekenmerkt worden door sluwheid van opzet, oneerlijkheid en gemeenheid. Hierin komen de duitsche en oostenrijksche cijfers overeen.

In Duitschland werden op iedere 100.000 inwoners, de volgende veroordeelingen wegens bedrog geveld:

	R.-K.	Pr.	J.
1882—1891	47	42	90
1891—1900	68	57	113
1915—1916	24	19	38
In Oostenrijk:			
1901—1913	11.5	14.4	29.3

OFSCHOON de joden in Duitschland voor den oorlog ca. 1 % der bevolking uitmaakten, was het percentage der bestraften onder dit ras in de jaren 1915—1916 vele malen hooger. Zoo werden veroordeeld voor

Mishandeling van dieren	7.5 %
Faillissementsbedrog	8.5 %
Bankroet	17.4 %
Bedriegelijk bankroet	11.6 %

Vergeleken met de niet-joodsche groepen begaat de jood 2 maal meer bedrog, 7 maal meer dierenmishandeling, pl.m. 9 maal meer bankroet, 20 maal meer bedriegelijk bankroet en 28 maal vaker woeker dan de ariër.

Ook in het vroegere Oostenrijk zijn de joden dubbel zoo vaak veroordeeld wegens oplichting, voor dierenmishandeling 3 keer zoo vaak en 10 keer zoo vaak voor faillissementsbedrog.

De lezer kan nu uit deze cijfers zijn conclusie trekken, die niet anders kan zijn dan dat de fabel van de buitengewone fatsoenlijkheid van den jood door hem zelf is uitgevonden, juist om zijn buitengewone misdadigheid te camoufleeren. Dat wijzen de cijfers aan, die het gedrag van den jood weergeven ten opzichte van politie-verordeningen en wettelijke voorschriften, betreffende het zakenleven.

Als werkgevers werden de joden 6 keer meer voor het niet opvolgen der verordening op de winkelsluiting en zondagsrust veroordeeld, dan de niet-joden. Voor het ontdui-

„MODEL GEVRAAGD"

Zeer geachte redactie,

Als abonné en trouw lezer van Uw blad „De Misthoorn" voel ik mij verplicht U in kennis te stellen van de navolgende brutale annonce, voorkomende onder de rubriek „Vrouwelijk Personeel" in het Rotterdamsch Nieuwsblad van 20 December 1941, welke luidt als volgt:

M o d e l g e v r a a g d door kunstschilder. Frank, Mauritsweg 54, Br. boekh. Ritman, Binnenweg.

Afgezien nog van het feit, dat bedoelde Frank een jood is, tegen welks reclame-maken juist Uw blad zich gelukkig steeds kant, is hij geen kunstschilder en, noemt zich met de brutaliteit, den jood eigen, „interieur-architect", hoewel hij in werkelijkheid enkel en alleen plagiaat weet te plegen en dan nog op de meest slechte hemeltergende wijze, waarbij voor hem ongelukkigerwijze ieder greintje van artisticiteit ontbreekt.

Durft deze smous misschien nog te trachten een jong, knap arisch meisje te engageeren?

Hij vraagt n.l. niet speciaal een jodin, dus zal de bedoeling wel een arisch meisje zijn. Bovendien herinner ik mij niet, ooit gehoord te hebben, dat een jodin als zoodanig poseerde, weshalve ik vermoed, dat hij op de bekende typisch-joodsche wijze wil trachten voor een agenebbisch-prijsje een mooi, arm arisch meisje te krijgen.

Deze annonce plaatst meergenoemde jood, gelijk U zelf kunt constateeren, in bijgaande krant onder „vrouwelijk personeel". Ik neem dus aan, dat deze jood, die reeds enkele jaren blijk heeft gegeven, evenveel van kunst te weten als mijn laars, een model als „personeel" beschouwt, terwijl het voor joden verboden is, met ingang van 1 Januari 1942 arisch personeel te hebben.

Een dergelijk staaltje gaat toch alle perken te buiten, waar het bij joden niet om de kunst gaat!

Bij voorbaat dankend voor Uw medewerking inzake zuivering, teeken ik, met nat. soc. groet

Hou Zee.
Rotterdam M.

HORLOGES

Kameraad,

In de advertentie-rubriek van „De Telegraaf" van 18 December '41, las ik de hierbij gevoegde advertentie:

Te koop:
DAMES- EN HEERENHORLOGES.
A. Ochs, Rijnstraat 26 Belétage.

Kort geleden wilde ik voor m'n zoontje een niet te duur armbandhorloge koopen maar waar ik ging, waren alleen de duurdere klassen verkrijgbaar. Tot m'n groote verbazing las ik nu een dergelijke advertentie, naar den naam en het adres te oordeelen van een niet-ariër.

Ik ben zelf winkelier en begrijp niet, dat men op een bovenhuis een horlogewinkel heeft en dat in dezen tijd een dergelijk persoon het lef heeft zoo'n advertentie te plaatsen. Ik vermoed, dat deze persoon alle horlogewinkels afgebeunhaasd en de goedkoopste klokjes opgekocht heeft, teneinde ze met een zoet winstje van de hand te doen, terwijl verschillende horlogewinkels moeten sluiten omdat hun voorraden uitgeput raken. Een onderzoek uwerzijds zou niet kwaad wezen

Bij voorbaat dankend voor behandeling van dit schrijven, teeken ik

Hoogachtend
Amsterdam F.

JODENVIEZIGHEID

Kameraden!

Zooals overal zitten ook in Den Haag nog heel wat joden, die een verboden beroep of bedrijf uitoefenen.

1. De jood SERVATIUS, wonende Kraayenhofstraat 36 II (geëmigreerd uit België) was begin 1941 nog steuntrekker, doch handelt sinds het voorjaar in goud en diamanten. Hij reist het land af per spoorabonnement en verdient geld als water.

Afgeloopen zomer logeerde hij met zijn gezin buiten. Na eenige dagen konden de buren op de eerste etage het niet uithouden van den stank. Na afwezigheid van 14 dagen bleek, dat in een kast de gehamsterde worst en vleeschwaren lagen te rotten!

2. De jood SALLY WEYMANS handelt nog steeds in huizen in samenwerking met den ariër George Meijer, wonende Plein 14a, alwaar deze jood kind aan huis is en gelegenheid krijgt de Engelsche flitspuit te beluisteren. Belasting betalen doen deze woestijnbewoners niet, want ze zijn koopman „zonder negotie". Is een en ander nu niet te achterhalen?

Met nat. soc. groet

Hou Zee!
Den Haag V.

ZONDERLINGE JODENPRAKTIJKEN VAN DE DIRECTIE DER GEMEENTETRAM

Mijnheer de redacteur,

Gaarne zag ik het onderstaande geplaatst in „De Misthoorn". Bij voorbaat mijn dank voor de verleende plaatsruimte.

Als arische metaalhandelaren worden wij geheel uitgeschakeld bij alle groote gemeente-bedrijven, zooals ook nu weer bij de gemeentetram. Vroeger werd daar altijd een inschrijving gehouden voor de oude metalen en al lijkt het nog zoo gek, een j o o d had altijd de gunning, hoe hoog de ariërs ook inschreven.

Nu wij een ijzer- en staalbureau hebben gekregen en ons aan de vastgestelde prijzen moeten houden, hebben de heeren er wat anders op gevonden, n.l. het volgende:

Gemeentetram
Amsterdam, 15 December, '41

Hierbij deel ik U mede, dat de inschrijving op mijn aanvraag tot bieding op oud ijzer van 21 November 1941, geen aanleiding gegeven heeft U de partij te gunnen, aangezien èn de prijzen van alle inschrijvers gelijk waren èn zij bovendien niet in overeenstemming waren met de beschikking van het Bureau voor IJzer en Staal. Na loting is de partij onderhands toegewezen.

Inderdaad, na loting is de partij onderhands toegewezen en wel aan v r i e n d j e s van de heeren, n.l. aan de j o d e n J. de Jong en Sal de Jong, Jodenhouttuinen 24—26.

Hopende, dat de bevoegde instanties er hun aandacht aan willen besteden, teeken ik met nat. soc. groet Hou Zee!
Amsterdam H.

---

ken van de bepalingen inzake de werkregeling van jeugdige arbeidskrachten werden de joden 10 maal meer veroordeeld.

Er bestaan geen statistische gegevens over de begane onzedelijke handelingen van joodsche werkgevers met jeugdig vrouwelijk personeel. Waren zij er, dan zouden ook die zeker klare taal spreken.

De italiaansche jood L o m b r o s o heeft — tot groote ergernis der joden — in zijn boek: „De misdadiger met betrekking tot de anthropologie, de geneeskunde en het recht" (Hamburg 1887) aangetoond, dat de rassische samenstelling van een volk, in dit opzicht een groote rol speelt. Hij komt daarbij tot de conclusie, dat de n o o r d s c h e r a s s e n d e m i n s t e m i s d a d i g e r s t e l l e n.

OVER de praktijken door joden en jodenvrienden toegepast met het doel de objectiviteit der statistieken in voor joden gunstigen zin te beïnvloeden, moge nog het volgende gelden:

De volkstelling in Oostenrijk in 1923 wees aan, dat in Weenen 201.513 joden woonden. Daarvan waren er in Weenen geboren 77.260, in duitsch-Oostenrijk 7967 en in het buitenland 116.286.

In procenten uitgedrukt dus: 38.34 — 3.95 — 57.71. De hierboven genoemde 116.286 joden zijn van uit het Oosten naar Weenen gekomen.

Deze cijfers, die destijds door de autoriteiten werden gegeven, zijn echter bewust vervalscht. Hoe dat kon? Men telde alleen de orthodoxe joden, d.w.z. de joden, die ingeschreven waren in de kerkelijke registers, doch niet de z.gn. „vrije", „liberale" en „spek"-joden en alle anderen, die zich niet lieten inschrijven doch evenzeer ras-jood waren. Waren dezen er bijgeteld, dan zou het getal der naar Weenen gekomen buitenlandsche joden aanzienlijk meer hebben moeten bedragen.

Een joodsche kalender spreekt zelfs van 280.000. W a l t e r P ö t s c h komt dan ook in zijn boek „Het joodsche ras in het licht der strafbaarheid," tot de volgende beschouwing: Het aantal ras-joden bedroeg in 1923 te Weenen alleen reeds een half millioen. Daarbij kwamen nog 250.000 bastaardjoden, zoodat in Weenen in totaal 750.000 inwoners van joodschen bloede woonden.

Van 1902—1929 kwamen naar Oostenrijk 27.702 joden. Naar Weenen kwamen 26.434, zoodat Weenen 95.4 pct. der immigranten opnam. De joden namen met 32.7 pct. deel aan de invasie naar Oostenrijk, zoodat iedere derde naar Oostenrijk geëmigreerde, een jood was.

De toegelaten 28.000 buitenlandsche joden hebben in Oostenrijk 175.000 inwoners van duitschen bloede, verdreven. Zij, de Duitschers, moesten in den vreemde hun brood verdienen, omdat er voor hen geen plaats meer in hun vaderland was.

De duitsche koopmansstand in Weenen is zoodoende door het binnendringen der joden vernietigd geworden.

De invloed, die de joden op het *geestelijk leven* in het toenmalige Oostenrijk hadden, blijkt wel uit de volgende cijfers:

van elke 100 leerlingen der middelbare scholen waren er 70 joden; van de handelsacademie (1927—1928) 70 tot 95; studenten (1924—1925) 47; tandartsen (1924—1925) 83; advocaten (1931) 90 en leeraren aan de hoogescholen (1926) 45.

Ook in Hongarije heeft men vastgesteld, dat het joodsche volk een volk van misdadigers is. Het r e g e e r i n g s o r g a a n „Esti Ujság" stelt in een artikel, waarin gebruik gemaakt wordt van onweerlegbaar statistisch materiaal, vast, dat het getal der misdrijven door Joden in Hongarije bedreven, in de laatste jaren steeds gestegen is. Aan diefstallen waren de joden in 1939 nog voor 12.69 pct., in 1940 reeds voor 22.23 pct. debet. Het percentage der joden bedroeg bij woeker 44.83, bij omkooperij 60, bij oneerlijke concurrentie 64.71 en bij kreditbenadeeling 72.79.

Deze getallen spreken voor zich. Zij zijn er het beste bewijs voor, dat de joden in een nieuw-geordend Europa geen bestaansrecht hebben. Zij zijn echter tegelijk een dringende waarschuwing voor de volken van Europa om het jodenvraagstuk op radikale wijze op te lossen.

In Nederland waren p.m. 340.000 joden, waaronder 150.000 orthodoxe. Het is duidelijk, vooral voo hen, die het voorgaande met aar dacht hebben gevolgd, welk ee voortdurende bedreiging zij vorm voor een gezonde nederlandsc volksgemeenschap. Wij kunnen d ook niet genoeg aandringen op e s n e l l e en a f d o e n d e oplc sing van het jodenvraagstuk i Nederland. Het volk zal hen, di thans weten te handelen, later dankbaar zijn!

DE STEM VAN DEN ARBEID

VERWILDERDE JEUGD

Meester! Hebt gij uw taak verricht?

1942 . . . Een nieuw jaar is begonnen: een nieuw jaar, waarin de strijd op verre fronten en in het vaderland in heftigheid en ongekende felheid zal oplaaien, naarmate de maanden vorderen en het moment van den beslissenden slag nadert, die joodsch plutocratisme en liberalistisch kapitalisme voorgoed uit Europa zal bannen, die een eind zal maken aan de brute overweldigingspolitiek van Albion, die de rechten van den arbeider zal doen zegevieren over al datgene wat getracht heeft zijn waarden te verloochenen.

En dan komt de strijd om het gewonnene te behouden: om de leer verder uit te dragen: om van de bleeke Uniemelkmuilen en uitgestreken Slijmeringsmoelen Kerels te maken: Kerels die hun tàak in de gemeenschap durven te aanvaarden, Kerels-met-moed en Vrouwen, die de zorgen van het Moederschap onder oogen durven te zien. Kerels en vrouwen: . . . die tezamen het nieuwe Nederland vormen, meebouwen aan het nieuwe Europa, de nieuwe wereld!

En onwillekeurig gaan wederom onze gedachten uit naar Meester: Meester, over wien wij in een eerder verschenen nummer van „De Misthoorn" reeds schreven, waarbij wij ons eenige critiek aanmatigden op zijn werk en o.m. het nut in twijfel trokken van een voortzetting van het onderwijs na het zesde leerjaar op de wijze, zooals dit door een onderwijsman in-hart-en-nieren: dus iemand van het droge-doceer-type-zonder gevoel en warme menschelijkheid, werd voorgesteld. Deze bijdrage liet niet na de noodige critiek uit onderwijskringen te ontvangen en wij kunnen hier wel zeggen, dat ons niets liever is: het bewijst, dat wij een gevoelige snaar hebben geraakt en de kwestie waard wordt geacht er voor in het strijdperk te treden. Men was er echter in de gemaakte opmerkingen echter wel volkomen naast, toen men naar aanleiding van onze beweringen een EERHERSTEL van den nederlandschen onderwijzer eischte. De onderwijzer, of misschien beter gezegd: de meester, zou door ons op dezelfde wijze als door het joodsch plutocratendom in een hoek zijn geduwd en naar beneden gesleurd. Daargelaten, dat deze voorstelling niet juist is (hetgeen wij ook in een latere bijdrage naar voren hebben gebracht) willen wij er nogmaals op wijzen, dat onze artikelen steeds een opbouwende critiek bevatten en nimmer destructief-zijn-zondermeer: dat daarbij echter wel eens een heilig huisje een klap krijgt, waardoor een minder mooi gedeelte van het pleisterwerk naar voren komt, is niet ònze schuld: de betrokkenen hadden moeten zorgen dat hun huisje paste in de omgeving waarin het gebouwd was, en dat vele der hollandsche huisjes-van-nu niet direct meer passen in het nationaal-socialistische Holland van morgen, kan slechts aanleiding zijn om tijdig den architect te roepen en dezen opdracht te geven voor de noodzakelijk geworden veranderingen.

Dit ter inleiding, omdat wij weten, dat ook in de volgende regelen weer enkele noten gekraakt zullen worden, waarvan de inhoud der schillen velen eenigszins zwaar op de maag zal liggen. En thans ter zake!

Toen de opstelraad van de „De Misthoorn" ons na de rustige dagen van Kerstmis en Nieuwjaar wederom verzocht onze wekelijksche bijdrage te leveren en wij dien zelfden avond ons avondblad zaten te lezen, trof ons het volgende bericht.

> NIEUW BALDADIGHEIDSOBJECT
>
> *Gasgenerator achter de autobus.*
>
> NAALDWIJK, 2 Jan. — De burgemeester heeft zich met een eenigszins uitvoerig schrijven gericht tot de hoofden van de scholen in deze gemeente, zulks naar aanleiding van een klacht van de directie der Westlandsche Stoomtramweg Mij. De schooljeugd heeft n.l. de zeer hinderlijke baldadigheid uitgevonden, om door het afsluiten van de ventilatie-opening der gasgeneratoren achter de autobussen, deze voertuigen tot stilstand te brengen. Behalve dat door het herhaalde starten de motor en batterijen ernstig te lijden hebben, geeft dergelijke baldadigheid soms aanzienlijke vertragingen in de busdiensten, zoodat de directie der W.S.M. medewerking verzoekt, aan deze handelingen een einde te maken.
>
> De Naaldwijksche burgemeester heeft die medewerking gaarne toegezegd en in een schrijven aan de schoolhoofden tevens enkele opmerkingen gemaakt over het feit, dat de schooljeugd den laatsten tijd ook andere straatschenderijen pleegt, die met kracht tegengegaan moeten worden, zooals het vernielen van boompjes, verkeerspaaltjes, etc. Hiertegen moet en zal streng worden opgetreden en aan de hoofden der scholen wordt dan ook gevraagd, de jeugd ernstig te onderhouden.

Onwillekeurig gingen bij het lezen onze gedachten uit naar de hierboven genoemde en reeds eerder in „De Misthoorn" geplaatste bijdrage en de vraag kwam bij ons op: Waaraan ontleent de nederlandsche onderwijsman toch steeds weer het recht zich met zooveel bravour op de borst te slaan en zich de verdoemde in 's werelds dankbaarheid te wanen want WELKE BIJZONDERE VERDIENSTEN HEEFT HIJ TEN OPZICHTE VAN DE VOLKSGEMEENSCHAP IN HET ALGEMEEN GEHAD, wanneer wij een dergelijk berichtje in de krant-van-alle-dag tegenkwamen? Let wel: Wij stellen deze vraag, den nederlandschen onderwijzer in zijn volle waarde waardeerend (want wij hebben geen enkele reden dit niet te doen) met de nadruk op het „bijzondere" van *„welke bijzondere verdiensten"*.

Dat hij onderwijzer is en als zoodanig het nederlandsche volk vanzes-turf-hoog het a-b-c- plus de beginselen van de mathematica enz. bijbrengt is niets bijzonders: dat is zijn wèrk. Het woord van Woudenberg is echter nog altijd, dat hij, die bereid is MEER aan de gemeenschap te geven dan hij terugeischt eerst „socialist" is. En aangezien in onze nederlandsche onderwijzerskaste een groot aantal zich SOCIALIST noemt, zouden wij willen vragen: WAT hebben deze lieden de gemeenschap *meer* geboden dan zij terugeischten? Dan waarvoor zij in dienst werden genomen? Dan wat hun TAAK was? En dan stellen wij die vraag niet alleen aan hen die zich „socialist" noemen, maar òok christelijk, gereformeerd, katholiek en hoe zij te onzent meer mogen heeten.

Want dan is het hierboven aangehaalde berichtje er slechts één! Eén enkel uit de ettelijken, die wij dagelijks in de krant mogen tegenkomen! Eén enkel uit de velen die geen plaats in de weinig omvangrijke kranten van deze dagen kunnen toebedeeld krijgen!

Laat ons toch niet vergeten dat dit d a g e l ij k s c h e gevallen zijn!

Dagelijksche! Waarbij we ze in alle mogelijke vormen tegenkomen: van stukgegooide ruiten in een of ander leegstaande fabriek tot in brand gestoken hooibergen en schuren toe; van de wijze waarop ouden van dagen gepest worden tot de manier waarop een toonbankkraakje in elkaar wordt gezet, van het verkwanselen van moeders distributiebonnen tot het opvreten van een pakkie brood van een werkman-op-karwei: straatschenderijen, ploertigheidjes, schoftigheidjes.... lafheid in EEN woord. En dit is dan nog maar om bij onze manlijke spes patriae te blijven. Hoe staat het met de vrouwelijke helft? Daarvoor kunnen wij beter des avonds eens langs de met rosse lampen schaars verlichte jeneverkitten en drankholen, de ontuchtige voorportalen der bordeelen, trekken om te constateeren hoe de levensbron van een volk tot op zijn diepste diepten wordt verpest door een overdadig opgedrongen, met wellust of soms tegenzin ingenomen dosis alcohol, onder het stikume gesmuis van schunnige, vaak nog half begrepen moppen van een maar al te joodsche afkomst!

De oorzaken van deze toestanden zijn gauw aangewezen: daarover behoeft niet gepraat te worden: de heeren Israëlieten en Heeren Dragers van wijlen de Uniespeld zullen U direct de oorlog en de Duitsche bezetting noemen — de nuchter doordenkende Nederlander zal weten dat dit NIET zoo is. De maatregelen, welke van die zijde worden genomen om orde en rust te bewaren zijn t e streng, dan dat zij op een wijze ontdoken kunnen worden, dat hieraan de ontuchtige opgroeiïng van de nederlandsche jeugd, zooals wij die overal kunnen vaststellen, te wijten zou zijn. Bovendien: DE KLACHTEN HIEROVER, DIE VAN ALLE ZIJDEN KOMEN, ZIJN NIET VAN DEN LAATSTEN TIJD!

Reeds lang voor hier te lande een duitsche bezetting was, reeds lang voor ons land in oorlog was, was immers sprake van ontucht, van wanorde en jeugd-desorganisatie, maar toen was de oorzaak ook een andere. Laten wij de dingen noemen, zooals zij zijn: Wanneer in DIE dagen, in die dagen van weldadigen vrede en lieflijke rust in ons mooie polderlandje een meisje ontijdig moest bevallen, was het een sloerie, deugde ze niet en werd zij uitgestooten uit de „fatsoenlijke" samenleving.

Was een jongen een rabauw, een die stal en dronk, die goed was voor galg-en-rad en het bij geen baas kon uithouden, dan werden de buurknaapjes gewaarschuwd door de Pa's en Ma's om hem links te laten liggen en werden Darwin en Lombroso geraadpleegd om hem in het tuchthuis geplaatst te krijgen.

Maar thans staan de zaken, gelukkig voor deze slachtoffers van verkeerde opvoeding, plotseling anders: het meisje is een bedrogen ONschuld en in den jongen stak heusch wel iets, als.... nou ja, als er maar geen oorlog was en die.... Duitschers hier niet waren! De nederlandsche verwildering heeft godzij-dank een zondebok: de bezetting en de Wehrmacht! Zoo veranderen MET de tijden de oordeelen over een zelfde zaak. En wanneer wij het nu hierover eens zijn dan zouden wij wel eens willen vragen: Welke bijzondere verdiensten heeft het nederlandsche onderwijzersgilde in de beteugeling der ook reeds lang voor 10 Mei 1940 beruchte verwildering der jeugd?

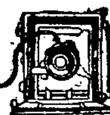
Men zal ons wellicht verschillende commissies kunnen noemen.... natuurlijk: wat zou Nederland zonder commissies zijn.... maar wat zijn de RESULTATEN van die kletscolleges geweest? Het is inderdaad voor een burgemeester, zooals in 't boven aangehaalde geval, de eenige weg om zich tot de onderwijsinstanties te wenden. Wij kunnen ons voorstellen, hoe de behandeling van een dergelijk verzoek dan geschiedt: In angstige stilte maant het veelgeplaagde hoofd der school de klas, die hem vreemd is, aan, om zich fatsoenlijk te gedragen, want dat-en-dat is er geschied en als dat niet anders wordt dan zal hij eens naar de vaders en de moeders gaan.... en verdwijnt weer naar een volgende klasse om zijn zelfde prevelementje te houden.

Na schooltijd verkneuteren de Merijntjes en de Bartjes en hoe zij verder mogen heeten zich in jeugdige onbezonnenheid in het onverwachte resultaat en het succes hunner in den aanvang nimmer kwaad bedoelde jongensstreken. Maar is met dit boeman-spelen van hooger hand IETS gedaan in het belang van de volksgemeenschap? Mag van een dergelijk optreden verwacht worden dat het ook in verdere toekomst resultaat zal hebben? Dat het een nieuwe generatie zal afhouden in het kwade-van-voorheen te vervallen? Houdt ons ten goede, Meester, maar trots al Uw bemoeiingen, trots al Uw zorgen en grijze haren, trots de erkenning van Uw capaciteiten

De foto's die wij op deze bladzijde afdrukken zijn van de New-Yorksche courant „Daily News", van 1937. Er blijkt uit, dat toen reeds in de U.S.A. stemming werd gemaakt tegen Japan, op dezelfde wijze als men stemming maakte tegen het nieuwe Europa. Natuurlijk is dit nieuwe van de „Daily News" slechts een enkel geval uit een reeks van stelselmatige hitserijen van elken aard. De belooning voor zijn werk heeft de heer Roosevelt onlangs mogen incasseeren!

The net paid circulation for July exceeded Daily---1,700,000 Sunday-2,900,000

DAILY NEWS

Copyright 1937 by News Syndicate Co., Inc. Reg. U. S. Pat. Off. NEW YORK'S PICTURE NEWSPAPER Entered as 2nd class matter, Post Office, New York, N. Y.

★★★★ FINAL

Vol. 19. No. 52 New York, Thursday, August 26, 1937★ 64 Pages 2 Cents IN CITY LIMITS | 3 CENTS Elsewhere

JAPS THREATEN U. S. SHIPPING

2 ★★★★ DAILY NEWS, THURSDAY, AUGUST 26, 1937

JAPS THREATEN U. S. SHIPPING AS FOE HALTS PUSH

By H. R. EKINS

Shanghai, Aug. 26 (Thursday) (U.P.)—Chinese regulars, inspired by bitter hatred, brought a Japanese mass offensive almost to a halt today along a twenty mile line north of Shanghai. What was to have been a steamroller advance into the city by the 55,000 Japanese troops brought from the homeland, had turned into a savage battle in which the Japanese advanced only foot by foot and at heaviest cost.

The Japanese were losing not only the infantrymen who stormed trench after trench at the bayonet point, but company and battalion commanders in dismaying number, it was learned.

Chinese aviators, who in reckless disregard of their lives dived down on the Japanese lines, machine guns spitting death, added to the toll of machine guns, rifles, hand grenades and artillery.

Gen. Iwane Matsui, new Japanese commander in chief, from secret headquarters heavily fortified

BLOCKADE THREATENS U. S. SHIPS

Shanghai, Aug. 25 (AP).—

WAR!

On the Chinese War Front:

Shanghai — Inspired Chinese regulars had almost halted a savage Japanese offensive on a 20-mile front North of Shanghai.

Japs Wo

Large map shows hou map details yeste

DAILY ALM

THURSDAY AUGUS

Het verre Oosten en de joden

Het is een zeer verheugend verschijnsel, dat men in Azië thans steeds meer erkent, welk een groot gevaar het verre Oosten van de zijde van het internationale jodendom dreigt. Zoo werden onlangs in Shanghai uit een chineesch wolkenkrabbershotel duizenden pamfletten op een naburige renbaan geworpen, juist op het oogenblik, dat daar een joodsch voetbalelftal speelde.

In de pamfletten, die door de „Arische Unie" onderteekend waren, wordt men verzocht joodsche lokalen en zaken te mijden, omdat de joden uit hun ontvangsten bijdragen tot fabricatie van wapens en grondstoffen voor den oorlog tegen de om hun bestaansrecht strijdende, niet-joodsche volkeren.

Evenzoo klaagt een met de japansche militaire kringen in nauw contact staande chineesche krant de shanghaische joden aan, dat zij aan de zwarte beurs enorme goederenprijsstijgingen teweeg brachten. De krant eischt overheidsmaatregelen tegen zulke onwettigheden, waaronder men in het algemeen, vooral onder de breede volkslagen, zeer moest lijden.

en Uw meerderheid op paedagogisch gebied door colleges als B. en W., ontkennen wij dit. Twijfel werpen wij zelfs verre van ons: Uw bemoeiingen hebben niet het minste om het lijf.

Ja zeker: na Uw waarschuwende woorden zal de vloedgolf van baldadigheid zich keeren, maar dat is tijdelijk, want een volgend jaar zult gij weer voor de klassen kunnen gaan staan met dezelfde waarschuwende stem! U zegt: „Dat hoort er zoo bij," maar zoo is het niet! Spaar ons voor dit beeld der toekomst en spaar ons vooral dit beeld van onze prachtige jeugd, waarmede gij Uw eigen onmacht bewijst, Uw eigen niet-begrijpen, want deze jeugd *wil anders!* En daarvoor zijn de bewijzen voorradig! Voorheen, in ons verdeelde vaderland, hadden wij 10-tallen jeugdvereenigingen: A.J.C., Padvindersvereenigingen, De Jonge Werkman, De Graal en nog vele meer: duizenden en tienduizenden jongens en meisjes voelden zich daar geborgen in de omgeving van hun kameraden en kameraadskes en maakten zoo de vereenigingen groot! WAT HEBT GIJ IN DIE DAGEN AAN DAT STREVEN GEGEVEN, onderwijzend, dankvragend personeel in 's lands schoonsten dienst? „Veel," zegt ge, „doch dit is nu voorbij want die vereenigingen zijn alle opgeheven!" Welnu, mijne heeren, thans kent ons vaderland EEN groote jeugdbeweging, waar standverschil niet meer bestaat en waar de verdeeling in secte-zus en secte-zoo tot het verleden behoort, de *Jeugdstorm*, waarin de jeugd JEUGD, waarin de jongeren de toekomst van het Vaderland zijn met alleen het Vaderland als ideaal. Wij stellen U thans de vraag, o onderwijsmenschen van Holland en Friesland, van Brabant en Limburg, van al die lage landen aan de zee: HOE IS UW HOUDING ten opzichte van deze door de jeugd beminde en voor de gemeenschap noodzakelijke gebondenheid?

Hier worden orde en tucht nagestreefd! Orde en tucht.... maar toondet gij daarvoor ooit Uw ongetwijfeld ten zeerste gewaardeerde medewerking? Hebt gij er ooit Uw adviezen gegeven? Neen! En waarom niet? Omdat gij het niet noodig achttet de natuurlijke germaansche deugden van moed en eerbesef en trouw aan te kweeken en aan te wakkeren, waardoor gij echter iederen dag en ieder uur Uw sancties hecht aan het werk en de daden van diegenen, die als „verwilderd" hun schenderijen plegen en in onderlingen kring kameraadjes „dood zwijgen" en van hun idealistisch standpunt af trachten te werpen! DAT IS UW HULP in dezen tijd!

Wanneer wij de boekwinkels inloopen en jeugdlectuur vragen, wanneer wij schoolbibliotheken controleeren, wanneer wij de door U geselecteerde lectuur nagaan, welke onze jeugd verslindt, dan zijn het de heldendaden van de Pietje Bellen en de Dik Trommen en andere geestarme confectiekliertjes maar.. waar vinden wij de stugge boeken van een Joh. A. Been? Waar vinden wij de ruige lectuur over onze groote zeehelden? Over de van Speijcken en de Pieterszoon Coenen?

Zoo jong gewend, zoo oud gedaan! Zoo jeugd, zoo werkman! Wanneer wij spreken over een verwilderde jeugd, past het ons niet om deze jeugd daarvan de schuld te geven: past het ons niet om de schuld hiervan in incidenteele gebeurtenissen te zoeken, maar dienen wij de wáárheid te erkennen! Dat is deze: Dat van het onderwijzend personeel hier te lande nimmer de medewerking is ontvangen, zooals deze in een nationaal-socialistische samenleving verwacht wordt. Wanneer men ons tegenwerpt, dat deze samenleving er nog niet is, heeft men hierin gelijk, maar wij dienen er rekening mede te houden, dat zij komt! En snèl komt! En dat dáárin geen plaats is voor saboteerende pietluttige sufferdjes maar dat daarin kérels noodig zijn! Kérels, die hun taak durven te aanvaarden! En.. Vrouwen, die de zorgen van het moederschap onder oogen durven te zien Die andere idealen hebben dan lippenstick en whisky-soda! Daarvoor is de hulp noodig van Onderwijs-Nederland! Voor de toekomst van den Arbeid, voor de toekomst van Nederland, voor de toekomst van Europa! Dat op deze hulp geen vergeefsch beroep worde gedaan!

EEN NIEUWE FASE

De noodzaak van de eenheid en eensgezindheid aller nederlandsche nationaal-socialisten is door „De Misthoorn" in de afgeloopen maanden herhaaldelijk betoogd. In een aantal hoofdartikelen hebben wij uiteengezet, dat, nu de N.S.B. als eenige geduldе politieke beweging in Nederland de politieke wilsvorming van het Nederlandsche volk ter hand gaat nemen, alle nationaal-socialisten van goeden wille zich in en rond deze beweging dienen te verzamelen, opdat het bouwwerk van het nationaal-socialisme in Nederland zoo hecht en sterk mogelijk zij. Wij wisten, dat vele nationaal-socialisten niet-N.S.B.-ers over talrijke en dikwijls ernstige bezwaren zouden moeten heenstappen, bezwaren zoowel van ideologischen als van meer practischen en soms van persoonlijken aard. Wij wisten echter tevens, dat zij allen vroeg of laat inderdaad deze bezwaren terzijde zouden stellen omwille van het groote, gemeenschappelijke belang. Een stroom van brieven, die ons als reactie op ons streven bereikte, openbaarde ons de gevoelens van deze nationaal-socialisten niet-N.S.B.-ers, die wij voor een zeer belangrijk deel tot onzen lezerskring mogen tellen. Hoewel wij ons bewust zijn, dat sommigen hunner zich op zware en ernstige gronden en in volkomen oprechtheid afzijdig hebben gehouden van de N.S.B., was het ons evenwel tevens duidelijk, dat de naar voren gebrachte individueele wenschen, moeilijkheden en bezwaren nimmer stand zouden kunnen houden tegenover een eensgezinde en zuivere toepassing van het leidende beginsel van het nationaal-socialisme door deze briefschrijvers. Ook was het dikwijls meer een zekere traagheid of besluiteloosheid, die dezen nationaal-socialisten belette metterdaad ook nu mee te bouwen aan de zoo vurig gewenschte eenheid en zeker was daar niet in de laatste plaats de trouw aan eigen parij en eigen voorman, die in belangrijke mate haar invloed deed gelden. Wat dit laatste betreft willen wij hopen, dat deze trouw niet zal behoeven te worden verloochend. De zeer nabije toekomst zal alle nationaal-socialisten daarvan kunnen overtuigen.

Het is daarom niet zonder redenen, dat wij nogmaals het onderwerp aanroeren, dat onszelf en onzen lezers zoo na aan het hart ligt. Immers, een groote tijd eischt groote daden. Voor ons, Nederlanders, is het een groote daad, wanneer wij ons inzetten met ons leven voor den strijd aan de fronten. Doch een niet minder groote daad zal het zijn, wanneer wij ons geven voor den strijd aan het thuisfront, de strijd voor ons volk om de waarachtige volksgemeenschap. Geen nationaal-socialist in dit land mag politiek-inactief zijn, waar het er om gaat het volk te winnen. Wij allen zijn volgelingen van den Führer. Welnu, de hoogste gezagsdrager in dit land, gevolmachtigde van den Führer, heeft ons den weg gewezen, die het snelst naar het doel leidt. Gezamenlijk zullen wij dien weg gaan, als een hechte, gesloten eenheid, waar alle ge- en verschillen overkoepeld zijn door het machtige ideaal. Als een onwrikbaar blok zal de nederlandsche nationaal-socialistische kameraadschap temidden van dit volk staan. Geen waarachtig strijder zal zich buiten deze gemeenschap willen houden en de gemeenschap zal géén eerlijken strijder kunnen ontberen. Het uur is gekomen, waarop allen, die den strijd voor de nieuwe wereld willen strijden, elkaar de hand zullen reiken. De dag is daar, waarop wij een nieuwe fase van den politieken strijd in Nederland beginnen.

SLUIT DE GELEDEREN!

AXEL AASS

(GOUWLEIDER VAN NASJONAL SAMLING)

over

De Duitschers

en de

Levensmiddelenschaarschte

Dagelijks hoort men, dat het de Duitschers zijn, die ons het eten wegnemen. De menschen zeggen, dat ons land vroeger een land was, waar melk en honing vloeide, terwijl het nu een en al ellende is. Het is goed in dit verband eenige getallen te noemen.

In de eerste plaats willen wij eraan herinneren, dat iederen Noor slechts 280 are bebouwde grond ter beschikking staan, terwijl een Zweed 600, een Fin 600 en een Deen 700 are heeft. Een Zweed kan dus van de levensmiddelen van 600 are grond leven. Desondanks wordt het ginds bij onze buren schraler en sommigen meenen reeds, dat ook hier de Duitschers het eten krijgen. Om echter over ons zelf te spreken: het zou verstandig zijn, wanneer men eraan dacht, dat er vóór den oorlog slechts één land ter wereld was, dat een grooteren import per inwoner had dan wij. Dat land was Nieuw-Zeeland. Wij importeerden per jaar 500.000 ton krachtvoer en koren, 100.000 ton suiker en stroop, 45.000 ton vet voor de vervaardiging van margarine, 7000 ton groenten, 40.000 ton fruit. Is het zoo moeilijk dat te begrijpen?

Onze tegenstanders van gelijke ontwikkeling kennen misschien ook een serie berekeningen over het zelfverzorgingspercentage van ons land. Prof. Smith-Nilsen te Drontheim is tot het resultaat gekomen, dat 40-60 pct. van wat wij noodig hebben aan levensmiddelen kan worden gedekt. Deze berekening is zeker te optimistisch. Zij veronderstelt in ieder geval, dat de visscherij zeer veel opbrengt.

De internationale bank van Bazel in Zwitserland geeft ons zelfverzorgingspercentage aan met 43. Er is maar één land in Europa, waar het slechter gesteld is, n.l. Engeland. Dat heeft een zelfverzorgingspercentage van 25. Zouden deze getallen niet moeten spreken?

Men heeft gesproken van de groote voorraden, die wij hadden. Zij zouden, naar men zegt, voldoende zijn voor twee jaar. Hoe is het met de voorraad krachtvoer geweest? Zij was hoogstens voor enkele maanden voldoende. En koren? Ook bij gerantsoeneerd verbruik zou het amper voor een jaar voldoende zijn. Het was juist, zooals de geruchten in Januari zeiden, dat het in Maart of April met het koren uit zou zijn. Normaliter verbouwen wij slechts 18 pct. van onze behoefte aan broodkoren. Het vorige jaar hadden wij een misoogst van koren en van onze eigen productie konden we slechts 40—50 dagen leven.

Men klaagt erover, dat we veel te weinig vet krijgen. Een Duitscher, die geen lichamelijken arbeid verricht, krijgt niet meer dan 244 gr. vet per week. Ons vetrantsoen was oorspronkelijk 350 gr. per week en nu 291 gr. Tot zomer 1941 kon een kantooremployé dagelijks een halven liter melk koopen, d.w.z.. terwijl de Noor tot April per week 490 gr. vet kreeg, kregen de Duitschers slechts 247 gr. Sinds April kreeg de Noor 430 gr. En al krijgt hij ook geen melk, toch ligt zijn vetrantsoen even hoog als het duitsche. De toestand is nu eenmaal zoo, dat wij onszelf niet voldoende vet kunnen verschaffen. Ook op dit gebied zijn wij van den toevoer van buiten afhankelijk.

Langen tijd na de verovering kreeg de bevolking in het overwonnen land een grooter vetrantsoen dan de bevolking van de overwinnende natie. Op het oogenblik, dat het overwonnen land zichzelf niet langer verzorgen kan, stuurt de zegevierende natie de bevolking van het overwonnen land vet. Dat vindt zijn weerga niet.

Rijkscommissaris Terboven deelde in zijn rede mede, dat Duitschland ons 55.000 ton broodkoren verschaft had en de verzorging voor den eersten tijd daardoor verzekerde. Eindelijk moet een elk begrijpen, dat wij het alleen aan de duitsche leveringen te danken hebben, wanneer wij thans brood hebben. Wij kunnen ons heden zonder Duitschland niet voeden. Als wij de duitsche productiecapaciteit niet hadden, zouden wij in deze wintermaanden eenvoudig verhongeren. Velen zeggen, dat zij al degenen verachten, die iets te maken hebben met het duitsche volk. Zij kunnen voor hun standpunt geen respekt verlangen, wanneer zij op hetzelfde oogenblik, dat zij iedere relatie met het nieuwe Duitschland verachten, niets erop tegen hebben duitsch koren, duitsch vet, duitsche suiker, duitsche stroop, duitsche kolen, duitsche machines, duitsche celwol, duitsche olie en duitsche kali te krijgen. Dat wat Duitschland ons aan levensmiddelen verschaft, is veel meer, dan voor de behoefte van de bezettingsmacht noodig is. Zonder duitschen invoer zou een groot deel van de bevolking onzer steden verhongeren. Er zijn veel Jössingers, die graag korrekt willen zijn. *Het is bewonderenswaardig, wanneer iemand met dit standpunt staat en valt. De Jössing echter, die in vollen ernst naar voren brengt, dat hij geen relatie met iets duitsch wil onderhouden, moet ook de konsekwenties uit dit standpunt trekken en verhongeren, zoo hij voor zijn houding respekt verlangen wil.*

Tegenover de boosaardige geruchtenmakerij, die tot doel heeft moeilijkheden en onrust te scheppen, helpt slechts één ding en dat is, deze wispelturige lieden, wanneer zij hun levensmiddelenbehoefte willen dekken, te wijzen op de verzorging door hun goede vrienden in Engeland!

De toestanden in café- en restaurant-bedrijven eischen verbetering!

In de café- en restaurant-bedrijven blijven de kellners, niettegenstaande de in vele beroepen reeds ingevoerde aanzienlijke verbeteringen nog steeds op hoogst onvoldoende voorwaarden werkzaam.

Allereerst is daar de volslagen onzekerheid omtrent hun wekelijksch inkomen, waarvoor nog steeds een eenigermate vaste basis ontbreekt. Door toevallige omstandigheden, onafhankelijk van hun wil of gedraging en van hun houding in den dienst, loopen zij kwade kansen genoeg. Onbekende gasten, als heeren vermomd, vallen aan een tafeltje neer en laten, na eerst tong en lippen met een paar borrels gestreeld te hebben, zich een uitgezocht avondmaal goed smaken: ook de koffie, om het maal te besluiten, wordt niet vergeten. Als het echter op betalen aankomt, blijkt de portemonnaie te leeg.

Maar de eigenaar of gérant borgt niet, zoodat de kellner voor de gemaakte kosten geheel of ten deele opdraait. Met een belofte spoedig terug te zullen komen om te betalen, en met achterlating van naam en adres, verdwijnen de gasten. Dikwijls wordt de belofte ook wel gehouden, maar andere keeren maakt de kellner minder aangename ervaringen door en moet hij somtijds dagen lang of zelfs weken op de voldoening der schuld wachten. En met hem wachten dan ook zijn vrouw en gezin, aan wie hij des Zaterdags zijn weekloon niet in staat is af te dragen.

Het kellner-beroep brengt echter ook nog andere ervaringen van onaangenamen aard mede. Terecht verlangt de gast, dat de kellner zijn plicht op aangename wijze en in opgewekte stemming vervult. Maar houdt de gast wel steeds in het oog, dat de kellner recht heeft op een aangename en tegemoetkomende houding zijnerzijds? Vooral wanneer politieke ontboezemingen door den gast geuicht worden, komt de kellner dikwijls in een moeilijk parket. Het is geen zeldzaamheid, dat, wanneer deze op gepaste wijze zijn afwijkende meening te kennen geeft, deze meening den gast aanleiding geeft om het bedoelde café in het vervolg te mijden, waarvan de kellner dan ook weer de nadeelen ondervindt.

Over de lompe en hondsche wijze, waarop sommige gasten meenen te mogen optreden, zullen we maar liever zwijgen.

Uit een en ander kan blijken, dat de kellner zich dikwijls genoeg in een rechtelooze positie bevindt, gevolg van een verouderde opvatting der dienstbaarheid.

Waarom, zoo vragen we, zou de kellner niet als ieder ander arbeider aanspraak hebben op een verzekerd bestaan, dat alleen tot haar recht kan komen, wanneer hem een vast loon wordt toegekend, of althans een gegarandeerd minimum als weekloon, dat hij zelf door zijn toewijding betoond jegens de directie en vooral ook jegens de gasten tot een hooger inkomen zou kunnen opvoeren? Want daardoor blijven toch ook in elk geval bedrijf en directie en gasten gebaat. Een gegarandeerd minimum dus, als weekloon plus een bescheiden percentage van de gemaakte vertering, zou een aanzienlijke verbetering beteekenen.

Het ligt op den weg van het N.V.V. om zich hiervoor in te zetten,*) want de ervaringen, die het personeel tot nog toe met zijn vakvereeniging en met de Horecaf heeft opgedaan, zijn verre van gunstig. Tevens zullen dan allerlei andere arbeidsvoorwaarden voor regeling aan de orde moeten komen, als daar zijn: ziekteverzekering, het recht op een wekelijkschen vrijen dag en op een bescheiden vacantie per jaar met behoud van loon.

Thans betaalt de kellner aan zijn organisatie wekelijks een bedrag van f 1.10, waarvan hij nog nooit de vruchten heeft genoten. Alleen de hoofdbestuurders der organisatie trekken van die bijdragen aanzienlijke voordeelen.

De kellner heeft even goed als ieder ander arbeider recht er op, als volwaardig volksgenoot erkend te worden, recht op erkenning van zijn arbeidseer en recht op zekerheid van bestaan.

Het is ten hoogste tijd, dat ook bij deze arbeidsgroep wordt ingegrepen.

Men kan zich gemakkelijk indenken, hoe geheel anders de kellner zijn positie zou beoordeelen en waardeeren, als ook hij het geluk en de zekerheid had aan het einde van de week een vast weekgeld aan vrouw en gezin ter hand te kunnen stellen. Dit zou daarom nog in het geheel niet beteekenen, dat er geen klasseverschillen tusschen de weekloonen der kellners, evenals bij andere arbeidsgroepen kon blijven bestaan.

*) *Het N.V.V. deelt ons in aansluiting op deze beschouwing mede, dat een landelijke regeling van loon- en arbeidsvoorwaarden voor het hotelpersoneel een dezer dagen zal worden afgekondigd.*

Zuivering der bibliotheken!

Wij roepen de hulp in van onze lezers

De zuivering onzer publieke bibliotheken en openbare leeszalen, waarop door DE MISTHOORN reeds zoo vaak werd aangedrongen, in het belang van onze samenleving, zal thans eindelijk haar beslag krijgen. DE MISTHOORN heeft daaraan haar vollen steun toegezegd. Teneinde te bereiken, dat hierbij geen half werk wordt verricht, roepen wij de hulp in onzer lezers.

Het is onmogelijk, dat een enkel persoon volledig op de hoogte is van alle joodsche schrijvers, waarvan bovendien velen zich van schoonklinkende arische schuilnamen hebben bediend. Ook is het ondoenlijk alle boeken te kennen, die een voor ons volk en voor ons volksche gevoel oneervolle, verderfelijke of onzedelijke strekking hebben. Wij denken hierbij o.a. aan de vele boeken met een anti-vaderlandsche of marxistische en communistische tendens, aan de vele pornografische romans, die een kwetsing zijn van ons zedelijk gevoel en voorts aan de vele boeken, die de geboorte-beperking, de vruchtafdrijving, de sodomieterij, de verloving-met-voorproefjes en de huwelijken-met-huisvriendjes of huisvriendinnetjes aanprijzen en aldus bewust onze volksche moraal aantasten en van joodschen geest doordrongen zijn.

Wij meenen daarom voor het goede doel een beroep op onze lezers te mogen doen, temeer waar wij steeds een sterke belangstelling in onzen lezerskring voor deze materie hebben waargenomen. Zij, die daarmede op de hoogte zijn, worden verzocht ons opgave te doen van de bewuste schrijvers met de titels hunner werken, voor zoover zij niet terstond als joden herkenbaar zijn of hunne schrijversproducten een tegen onze volksche belangen strijdige strekking hebben, dan wel om andere redenen schadelijk kunnen zijn en verdienen te worden vernietigd. Het spreekt vanzelf, dat hieronder ook de boeken vallen, die in een vreemde taal zijn geschreven, of daaruit vertaald.

Ras en volk

Een *Ras* is een zeer bepaald erfgoed, dat weliswaar in de enkelingen gesplitst en met ander rassisch erfgoed vereenigd kan zijn, maar dat in den stroom van de kiembaan der ineengevlochten geslachtenrijen als een geheel door alle tijden blijft bestaan en niet enkel als éénvormig voorbeeld steeds voor ons staat, doch ook in het bestaan der volkeren als levende factor werkzaam is. En in het leven van een volk werkt *dit* ras het sterkst, dat het grootste aandeel aan den erfstroom van dit volk levert.

Een *volk* is een uit zeer bepaalde rassen voortgesproten levenséénheid, een rassenmengsel, in hetwelk het overwegende ras den volkschen eigenaard bepaalt. Een volk is niet de som van zoovele en nog zoovele millioenen menschelijke enkelingen, maar een levend geheel, bezield door de innerlijke wet van het ras, dat in dit volk overweegt en alle geslachten van heden, verleden en toekomst omspant. Een volk is een afstammings- en een lotsgemeenschap tezelfdertijd.

Een *ras* is een in de verschillende volkeren min of meer sterk vertegenwoordigd, als erfgoed werkzaam, levend oerbeeld, dat wij wel door ons zuiver verstandelijk denken in een bepaalde som van erfelijke grondslagen kunnen oplossen, en dat ook in den menschelijken enkeling in den vorm van den erfelijken aanleg uiteengetrokken kan worden, maar dat in de levenséénheid volk steeds als geheel werkzaam is.

Het wezen van een ras is een innerlijke wet, een bepaald erfbeeld, dat eerst door talrijke geslachten heen in een afzonderlijke en gesloten kiembaan in oorspronkelijke reinheid bleef bestaan, dat weldra geleidelijk door vermenging met andere rassen van zijn persoonlijke reinheid veel verloor, doch door zijn voortbestaan in het levend stroomnet der kiembaanlijnen van het volk als werkzaam oerbeeld zijn éénheid en zijn voortbestaan verzekert. In dezen zin kunnen wij ook van een ras zeggen, dat het niet alleen een som van zekere erfelijke grondslagen is, doch dat boven deze erfelijke grondslagen een hoogere wetmatigheid heerscht, die het samenwerken der grondslagen beheerscht en waarin de stijl van lichaam en ziel tot uitdrukking komen.

(Uit J. Graf: Vererbungslehre, Rassenkunde und Erbgesundheitspflege. — J. F. Lehmann Verlag, München.)

Van echte Nederlanders

„En betere waar en 12 pct.!”

> *„De wereld is een schouwtooneel.*
> *Elk speelt zijn rol en krijgt zijn deel.”*

Eenige eeuwen geleden zong onze groote dichter Vondel deze woorden reeds. Bij het aanschouwen van het jaarverslag over het boekjaar 1940-1941 van P. de Gruyter & Zoon N.V. te 's Hertogenbosch, schieten deze regels ons weer te binnen. Maar tevens verbazen wij ons dan over de, zacht uitgedrukt, wonderlijke wijze, waarop de rollen en de verdeeling bij deze allerchristelijkste firma, waarvan de vier heeren directeuren, allen De Gruyter heetend en samen beschikkend over 15 voornamen plus één titel, zijn verdeeld.

Wij willen er aan voorbijgaan, dat in dit verslag, dat aan de aandeelhouders wordt uitgebracht, zelfs niet met ook maar één woord dank wordt gebracht aan het personeel, dat het in dat boekjaar met z'n strengen winter, z'n verduisteringsmoeilijkheden en z'n bonnenproblemen, toch heusch niet zoo erg gemakkelijk zal hebben gehad. En dat, zoo nemen wij tenminste aan, er toch ook wel iets toe zal hebben bijgedragen, dat de winst nagenoeg gelijk bleef en wederom een slordige 2½ millioen gulden kon bedragen. En dat in tegenstelling met het verslag van 1939-1940, toen naar aanleiding van het overlijden van een der directeuren van het 12 pagina's tellende verslag, er één volle pagina gewijd werd aan een opsomming van de voortreffelijke kwaliteiten des afgestorvenen . .

Ontevreden is men overigens niet. Gunstig wordt het afgeloopen jaar genoemd en dat wil in die kringen, die waarlijk niet voor een klein geruchtje vervaard zijn, al heel wat zeggen. Aan dividenden en tantièmes kon dan ook een bedrag van ruim *f* 1.200.000.— beschikbaar worden gesteld. Waarbij valt op te merken, dat men wist te ontkomen aan de bezwaren der dividendbeperking, die uitkeeringen boven de 6% uiterst zwaar belast, door het aandeelenkapitaal eenvoudig te verdubbelen, zoodat het dividend in procenten weliswaar van 12% op 6% werd teruggebracht, maar in geld, waar het tenslotte bij deze onderneming, die nog kalmpjes voorleeft in den volmaakt verleden tijd der liberale winst-economie, toch maar op aankomt, precies gelijk bleef. Al blijft het een bezwaar dat thans dubbel zooveel couponnetjes moeten worden geknipt......

Bovendien werd nog op een winst van 2½ millioen en een dividend van ruim één millioen gulden een kleine zestig mille apart gelegd voor de oudedags-, weduwen- en weezenverzekering. Dat is ruim 2½ % van de netto-winst, bijna 6% van het dividend...... Neen, het personeel werd waarlijk niet vergeten!

In de distributie van vele soorten levensmiddelen vervult de firma De Gruyter, welker activa blijkens haar laatste balans zoo tegen de 33 millioen aanloopen en welker omzetten waarschijnlijk wel honderden millioenen zullen tellen, een belangrijke sociale taak. Eenerzijds is er het probleem, in dezen tijd zeker niet gering, er voor te zorgen, dat groote hoeveelheden van allerlei producten steeds weer en steeds tijdig aanwezig zijn in de vele filialen, die verspreid liggen over ons geheele land. Een probleem, waarvan de oplossing voor het grootste deel rust op de schouders van directie en staf. De rest, er voor te zorgen, dat de juffrouw op den hoek uiteindelijk tevreden met haar boodschappenmandje de trap op gaat, is meer speciaal aan de zorgen van het „lagere” personeel toevertrouwd.

Nu maken wij ons niet direct ongerust omtrent de positie van de directie en haar staf. In een familie-N.V., zooals De Gruyter er ook een is, loopt dat gewoonlijk nog wel los. Voor het „lagere” personeel staan de zaken echter wel iets anders. Wijst de verzekeringsfooi al in zekere richting, bepaald bedenkelijk wordt de situatie wanneer wij zien welke „salarissen” — what's in a name — worden uitbetaald. Een winkeljuffrouw mag haar handen dicht knijpen wanneer zij, alles en alles bij elkaar, na een week werken met twaalf à dertien gulden naar huis kan gaan. Een chefjuffrouw, verantwoordelijk in een filiaal met een omzet van vele tienduizenden per jaar — mannelijke chefs zijn bepaald te onvoordeelig — komt maar zelden boven de 15 gulden per week uit, terwijl magazijnbedienden, gehuwd en met kinderen en na vele jaren van trouwen dienst, met loonen van *f* 20.— à *f* 25.— tevreden moeten zijn. Is het wonder dat men daar pleegt te spreken van „Piet den Dief” en dat arbeidsvreugde er een onbekend begrip is?

Nationaal-socialisten worden door deze firma niet in dienst genomen. De enkelen, waarvan bleek, dat zij den moed hadden gehad zich aan te sluiten bij de N.S.B., staan er bekend als de bonte hond, al durft men ze in deze dagen natuurlijk niet op straat te zetten. Maar veel liever maakt men gebruik van de trouwe volgelingen van het Nederlandsche episcopaat en men is het er in de Bossche directie-kantoren, alwaar de welgevulde brandkasten staan opgesteld, dan ook gloeiend over eens, dat de toetreding tot het N.V.V. een doodzonde is, waarvoor de straf van hel en verdoemenis nog te humaan genoemd moet worden. Wij kunnen ons dat zoo voorstellen!

Het Nederlandsche meisje en de „nederlandsche mevrouw”

Haarlem's kleinburgerdom spreekt

In het Haarlemsch Dagblad van Donderdag 18 December 1941 kwam de volgende, opvallend groot geplaatste advertentie voor:

> **Mevr. HESSELS**
> **Kenaupark 26**
> vraagt wegens huwelijk der tegenwoordige, een
> **Neder.andsch Meisje**
> voor dag en nacht. Melden telef: 12644

Nu is het in de eerste plaats al merkwaardig, dat, terwijl er praktisch geen niet-Nederlandsche dienstmeisjes meer ter beschikking zijn (immers, de duitsche dienstboden zijn in duitsche organisaties van allerlei aard ingeschakeld, gedeeltelijk ter vervanging van mannelijke arbeidskrachten, en joodsche dienstboden mogen in arische sels in Haarlem tòch met den gezinnen niet dienen) mevrouw Hesgrootst mogelijken ophef om een „nederlandsch meisje” roept. Wanneer zij de toevoeging „nederlandsch” in de advertentie had weggelaten, zou ze tòch alleen *nederlandsche* sollicitanten gekregen hebben. Mòcht er onverhoopt dàn nog zoo'n afschuwelijke buitenlandsche tusschen zitten, dan zou het een kleine moeite geweest zijn, deze uit te schakelen.

Mevrouw Hessels geeft er echter de voorkeur aan, de Haarlemsche bevolking kond te doen van haar onvervalscht Nederlanderschap door middel van een krant, waarvoor zij — wanneer het de nieuwsberichtgeving betreft — slechts denigreerende opmerkingen over heeft, maar die nu ook zijn nut blijkt te hebben.

Deze „dame” geeft daardoor blijk van een bijzondere, anti-volksche mentaliteit, welker venijnig karakter nog wordt geaccentueerd door het volgende voorval, dat ons ter oore kwam:

Een meisje, lid van de N.S.B., solliciteerde naar de betrekking en belde daartoe op. Mevrouw was een en al vriendelijkheid en noodigde haar uit, 's middags persoonlijk te komen kennismaken. De sollicitante nam echter het zekere voor het onzekere en zei: „Ik hoop niet, dat u het onbescheiden vindt, mevrouw, maar zou politieke richting ook een bezwaar kunnen zijn?”

„Nou,” zei de dienstbodelooze dame, „er staat in de krant „Nederlandsche”; dat zegt toch genoeg?!”

„Ja mevrouw, dat ben ik ook wel, maar ik ben N.S.B.-sche, ziet u..” Waarop mevrouw, op een plotseling zeer barschen toon, te kennen gaf: „Neen, dan is het onnoodig, dat u vanmiddag komt.” Rang — telefoon op den haak.

Het komt ons voor, dat tegen deze dame eens moet worden opgetreden. Een juiste en verantwoordelijke houding lijkt het ons, wanneer het haar verboden wordt überhaupt een dienstbode in huis te hebben, die zij zou kunnen vergiftigen met een engelsch orangistisch-bolsjewistische hetze. Elementen als deze fijngevoelige en hyper-nationale „dame” moeten zèlf maar eens leeren, hoe zij haar huis schoon moeten houden! Het is gewenscht, dat een bevoegde organisatie hier ingrijpt!

Ook de Amsterdamsche Grafische School leert het niet!

De Amsterdamsche Grafische School, Dintelstraat 15, heeft kans gezien nog papier te besteden aan een zakagenda voor het jaar 1942. Op zichzelf is dat natuurlijk niet erg, maar de zaak wordt anders, wanneer men bemerkt, dat de samenstellers van de gelegenheid gebruik gemaakt hebben om hun oranje- en jodenliefde te demonstreeren. Onder het hoofd „Feestdagen 1942” vinden wij namelijk een rij „israëlitische feestdagen”, die wel niemand zullen interesseeren, en waarvan wij ons derhalve afvragen, waarom zij opgenomen zijn, zoo het niet is uit philo-semietisme. Hetzelfde geldt voor de uitgebreide titulatuurlijst, waarin, alsof er niets gebeurd was, niet alleen Hare Majesteit c.s. nog zijn opgenomen, maar ook belangrijke figuren als „Groot-Officier v.h. Koninklijk Huis”, „leden van de Staten-Generaal” en zelfs de niet-bestaande functie „Commissaris der Koningin”. Wanneer wij al buiten beschouwing laten, dat de heele titulatuur van plutokratisch Nederland in den nieuwen tijd grondig vereenvoudigd dient te worden, dan is het toch wel duidelijk, dat de hierboven gesignaleerde dwaze titels alleen omwille van de oranje-liefde der samenstellers zijn opgenomen. Wij vragen ons daarbij af, of er geen overheidstoezicht is op de samenstelling van deze zakboekjes. Zooniet, dan bewijst de praktijk de noodzaak daarvan!

BOEKHANDEL NELISSEN

In ons nummer van 20 December j.l. vermeldden wij, dat zich prospectussen van Oranje-literatuur, uitgegeven door de fa. Scheltens & Giltay, bevonden in boeken, door dezen boekhandel verkocht. De heer Nelissen heeft ons aannemelijk gemaakt, dat deze Oranje-propaganda zonder zijn medeweten en buiten zijn bedrijf is ingesloten.

DE STEM DER PERS!

Om de Idee

„Storm", het blad van de Nederlandsche SS schrijft:

Wij weten, dat het een SS-man nooit om eigen succes of „gewichtigheid" mag gaan. Wij weten ook, dat de gedachten, die onze Soldatenorde en Sibbengemeenschap beheerschen, nog geenszins in de breede gelederen der andere nationaal-socialistische organisatievormen zijn doorgedrongen en in nog mindere mate door het afkeerig staande volksdeel begrepen kunnen worden.

Het is echter, daar wij deel uitmaken van de groote hiërarchie van de SS in de Grootgermaansche ruimte, ook voor de Nederlandsche SS de duidelijke en nadrukkelijke taak om den meest consequenten vorm van de volksche wereldbeschouwing in zoo groot mogelijke zuiverheid te vertegenwoordigen, te verspreiden en te verdedigen — onbekommerd om de dagelijksche politiek en onbeïnvloed door de tactische eischen, waar andere nationaal-socialistische instanties uit hoofde van praktische noodzakelijkheid rekening mee moeten houden.

Voor liberale en democratische ooren klinkt dit wellicht ongelooflijk. Ze „begrijpen" het nationaal-socialisme slechts als een brute gelijkschakeling van boven af en verwachten in den heelen nationaal-socialistischen staat slechts een doodsche stilte, waarin af en toe een daverende microfoonstem barbaarsche levensregels dicteert.

Als er verschillende meeningen gehoord worden, meent de verstokte democraat, dat er nu bij de nazi's wel iets aan de hand zal zijn en hoopt op paleisrevolutie, minstens echter op een relletje.

Dat er praktische politiek bedreven moet worden, maar dat tevens de wereldbeschouwing zuiver en onbesmet door het dagelijksche leven verder gedragen moet worden, dringt niet tot hem door.

Want onder de democratie kende men geen organisme om de wereldbeschouwing te beschermen, men liet de „idealen" rustig beduimelen, ontaarden en omlaag halen door „de werkelijkheid".

Het nationaal-socialisme heeft dit organisme echter wèl: de Schutz Staffel van den Führer, onder leiding van Heinrich Himmler. Zij maakt het ideaal zèlf tot werkelijkheid — al is het niet van vandaag op morgen. In haar rijen staat fier en zelfbewust ook de Nederlandsche SS aangetreden, de oogen gericht op de groote lijnen, die naar de toekomst van ons ras voeren. Achter zich de onuitputtelijke krachtbron van het Germaansche bloed en het voorbeeld der vaderen, in het hart het onbluschbare godsvertrouwen en het geloof in onze zending.

Wij hebben, evenals onze eeuwige tegenstrevers, moeten leeren denken niet in dagen, niet in jaren, maar in tientallen jaren en in eeuwen. Wij hebben in harden strijd moeten ervaren, dat het succes van vandaag waardeloos is, als het niet is gedacht als een voorbereiding voor morgen en niet nawerkt over een jaar. Wij hebben moeten ondervinden, dat het succes over een jaar van geen nut is, als het over tien jaar geen vruchten meer draagt.

Daarom heeft de SS de taak en de opdracht om de groote lijnen veilig te stellen, die noodzakelijk zijn voor een zoo gunstig mogelijke ontwikkeling van ons ras: geestelijk en lichamelijk.

Wie onze wereldbeschouwing ook maar een beetje verstaat, zal begrijpen, dat nòch wij nòch iemand anders kunnen „waarborgen" of deze of gene gedachte al dan niet zal zegevieren. Welke gedachte ten slotte den opgang van ons ras zal kunnen verwezenlijken, is aan geen twijfel onderhevig. Of en in welken vorm deze gedachte zal worden verwezenlijkt, hangt echter niet alleen van onzen wil af, maar ook van onze kracht, onze taaiheid en onze offervaardigheid, want zij zal moeten worden doorgevochten tegen al de krachten der duisternis en der vernietiging in.

Klare taal, die door „De Misthoorn" geheel wordt onderschreven!

„Joodsche zaak"

In „Volksche Aanval", Brussel, lezen wij het volgende:

MAISON BELGE!

Zóó ver moest het nu nog komen! Vele Jodenwinkels, die zich, grootendeels dank zij aan onze aktie, met de wet in orde stelden en het „jodenplakkaat" vóór hun uitstalraam plaatsten, hebben er wat anders op gevonden!

Met veel pretentie hangen zij aan een nevenraam een plaatje, waarop in blokletters te lezen staat: „MAISON BELGE".

Ze verrechtvaardigen deze handelwijze door te zeggen, dat zij de belgische naturalisatie bezitten.

Sommige patriotten, — of zijn het patriejoden? — volgen dit voorbeeld en afficheeren ook: „Belgisch Huis".

Denken deze heerschappen, dat de andere huizen onzer stad „Kongo- of Kaffershuizen" zijn, en dat zij het monopolium van het „Belg"-zijn bezitten?

Tegen deze sluwe ontwijking der verordeningen door joden stellen wij aan de bevoegde Overheid voor, onmiddellijk in te grijpen, het bedoelde plakkaatje te doen vervangen door een bordje waarop geblokkeerd staat: BELGISCH - JODEN - HUIS.

Joden blijven joden, al werden ze zevenmaal genaturaliseerd. Hun bloed blijft wat het was: joodsch!

Uit deze beschouwing blijkt, dat men in België reeds verder gevorderd is met de maatregelen tot saneering der volksgemeenschap, dan bij ons. Naar onze bescheiden meening zou het in sommige plaatsen in Nederland allesbehalve overbodig zijn de joodsche zaken door een duidelijk zichtbaar plakkaat te kenmerken. Ondanks ariseering zijn er nog voldoende overgebleven, en het publiek weet dikwijls niet eens, dat het bij joden koopt.

Amerika

„De Nationaalsocialist", Brussel, schrijft over Amerika:

„Naar binnen is Amerika het meest rotte en meest corrupte land ter wereld. Het land der „onbegrensde mogelijkheden" : van millioenen-verdienende exploiteurs en van honger krepeerende arbeidsloozen, van gangsters en van kidnappers, van verkochte rechters en gewetenlooze sociale bandieten; het land van de techniek en de zucht naar sensatie, waar iedere geestelijke waarde in de kiem wordt gesmoord. Een tenslotte het land waar de eeuwige jood, steviger en zekerder dan ooit, den scepter zwaait en zijn bevelen dicteert. Waar hij het gansche economische en politieke leven beheerscht, en in wiens handen Roosevelt zelf slechts een marionet is, zooals al d anderen."

De waarheid in een notedop!

Uit het paradijs

De Vlaamsche legionair „Frans" schrijft aan „'t Getrouwe Maldeghem", Maldegem, over zijn ervaringen in de U.S.S.R. Wij citeeren:

We lagen hier in een huis (we zijn er goddank weg) dat typisch was voor het Sowjetstelsel van „kollektiefboeren." Armoe en ellende, vuilheid en stank, ziedaar de hoofdkenmerken. Om het interieur van zoo een huis te kunnen beschrijven, moet men minstens een Streuvels zijn, anders kan men het niet uitteekenen. Ik wil het evenwel probeeren.

De huizen zijn allemaal op een manier gebouwd die aan paalwoningen doet herinneren; alleen zijn zij tot beneden toe met planken beslagen. Men komt aan de eenige deur door middel van een trapje; door de deur komt men in een soort gang. Links ligt een ruimte die dienst doet als stal, mesthoop, W.C. en een hoop andere zaken. Rechts een beschot waarin een klein deurke.

We treden (of kruipen) binnen. Het is er zoo duister, dat men er in het begin niets ontwaart. De Kamer ? ? ? is door twee kleine vensterkens (40 c.m.-60 c.m.) verlicht. Meubels zijn er bijna niet: een slechte tafel, een bank, een paar gebrekkige stoeltjes en een kastje dat aan een vuilnisbak doet denken. Verder in den donkersten hoek een bed (een grooten bak) waarin de vrouw en vijf kinderen moeten slapen op een stroozak en een dweil. Het armzaligste is echter de wieg, waarin de kleinste, in een paar lompen gedraaid, ligt te huilen. Een stok van buiten uit (door een gat in den muur) dwars over de kamer gestoken, reikt tot in den hoek waar het nest is. Aan het einde van den stok is met een paar koorden een bakje vastgemaakt. Dat is de wieg. Als men nu den kleine in slaap wil wiegen, hangt men zich aan den stok te bijzen of stelt men zich op het bed (? ! ?) en trapt men met den voet op den rand van den bak.

Alles en allen zijn vuil, verdrekt, stinkend. Men durft bijna niets aanraken. Nooit wordt er verlucht, wasschen en geschuurd, hoogst zelden.

Ik heb nu lang genoeg over het paradijs van de boeren geschreven en ben nieuwsgierig naar wat er bij ons geschiedt. Met frisschen moed gaan wij den vijand te lijf, maar vooralsnog zijn wij niet zoo ver. Ik groet u van uit Rusland met

Heil Hitler!
Frans.

Het ware te wenschen, dat het nederlandsche episcopaat en de aartsbisschop van Canterbury ook eens een kijkje namen in hun bondgenootschappelijk vrijheids-paradijs.

Waar krijgen wij papier vandaan?

Het tijdschrift „Niederlande", uitgave van de „Deutsche Handelskammer für die Niederlande", roert het papier-probleem in ons land aan en zegt over nieuwe toekomstmogelijkheden:

Niet minder interessant zijn de onderzoekingen van een ander Hollandsch-Duitsche combinatie tot gebruik van aardappelloof. Het mag bekend verondersteld worden, dat hout — Holland is boscharm — een tamelijk schaarsche grondstof is, zoodat de papierfabrieken reeds geruimen tijd naar ander materiaal omzien moesten. Het stroo is dan ook reeds lang het voornaamste materiaal voor de papier-fabricage geworden. Dientengevolge wordt natuurlijk naar een vervangingsstof voor het stroo, dat bij de papier-fabricage vroeger op de tweede plaats kwam, gezocht.

Uitvoerige onderzoekingen hebben de uitkomst geleverd, dat aardappelloof, vooral dat van den laten oogst, zeer goed door de papier-fabrieken kan worden gebruikt.

De resten van het aardappelloof, die nog voorhanden zijn, worden opgekocht, om op breede basis alle gebruiks-mogelijkheden te kunnen onderzoeken. Van den oogst van het volgende jaar verwacht men, dat hij een hoeveelheid van pl.m. 10.000 ton aardappelloof zal opleveren. Wettelijke voorschriften zullen waarschijnlijk de vernietiging of het gebruik anderszins van aardappelloof verbieden.

De Führer ons ten voorbeeld

De Rijksperschef Dr. Dietrich schrijft in een beschouwing over den Führer in dezen strijd o.a.:

Werkelijk groote overwinningen worden in het leven slechts behaald, nadat het karakter zwaar op de proef is gesteld door moeilijkheden, waardoor ook diegenen nog sterker worden, die aan snelle en groote overwinningen gewend zijn. In een wereldoorlog als de huidige kan slechts een volk, welks hart in het vuur van den tegenstand is gestaald en in den gloed van de beproeving is gehard, de lauweren van de overwinning verdienen.

Slechts door zulke moeilijkheden zal ons heele volk de grootte van den strijd beseffen. Maar wanneer het die grootte heeft begrepen en in de erkenning daarvan zijn energie tot het uiterste inspant, zooals zijn dappere soldaten doen, dan kan het in rustige zekerheid vertrouwen op zijn kracht en op de eindoverwinning.

De aanblik van den Führer heeft eens den nationaal-socialisten kracht gegeven, Duitschland op te heffen uit de diepste vernedering. De aanblik van den Führer heft thans het geheele Duitsche volk op tot de grootste inspanning en de grootste krachtsontplooiing.